

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

SUPLIMENT
BUN VENIT ÎN FAMILIE

Dumnezeu a creat familia

5 Dumnezeu a creat familia

8 Cele trei fețe ale iubirii

10 Îți scriu de aici pentru că nu ești aici - 4

13 Teologia pentru toți - 1

15 Respirația - aerul

17 Cărți noi pentru Anul sănătății și vindecării

22 „Cântați Domnului o cântare nouă!”

Editoriale

3, 4

Colțul copiilor

18

Știri

19

În numărul viitor:

Reportaj dintr-o comunitate cu inițiative valoroase - Craiova

Dietă de crudități

Vă scriu cu referire la articolul „Supuneți-vă alimentația unui control conștient” (ianuarie 1997).

Se știe că enzimele au un rol major în alimentația și în funcționarea organismului; că alimentele crude (fructe, legume, zarzavaturi) sunt mult mai hrănitoare și consistente negătite și că persoanele care folosesc în general cruditățile în alimentație simt doar efecte benefice.

Dar, se pare că, așa cum celor din „lume” li se pare nerațional să elimine carnea de porc, adventiștii, în general, nu pot accepta o dietă bazată doar pe crudități, cu toate că se cunosc avantajele acesteia.

Ce părere aveți despre alimentația bazată strict pe crudități, în comparație cu folosirea alimentelor vegetariene gătite și chiar cu alimentația vegetariană combinată - produse gătite și crudități?

Florin Dumitriu,
Timișoara

Răspuns: Este adevărat că alimentele vegetale în stare naturală, „crude”, sunt foarte hrănitoare și că ar trebui să le consumăm cât mai des posibil. Pregătirea termică a hranei distruge uneori masiv anumite substanțe nutritive (de exemplu vitaminele termolabile) și inactivează enzimele din alimentație (deși, riguros științific, enzimele din organism nu au aproape nimic în comun cu cele din alimente).

Pe de altă parte, este la fel de bine stabilit faptul că

gătirea hranei face digerabile anumite substanțe nutritive (de exemplu amidonul din cartofi și cereale sau vitamina A din morcovi), nu influențează negativ o mare parte din nutrienții și compușii fitochimici și conduce la obținerea unor alimente foarte gustoase. De asemenea, pregătirea termică a hranei are avantajul că neutralizează sau distruge unele substanțe, de-a dreptul nocive, prezente în mod natural sau accidental în alimentele crude (de exemplu anumiți compuși din soia sau bacilii tuberculozei din laptele vacilor infectate).

Acestea, alături de dificultatea procurării unor crudități în timpul sezonului rece, sunt câteva dintre motivele pentru care considerăm că dieta optimă este o dietă vegetariană variată, care include deopotrivă crudități și alimente gătite. De altfel, sora White vorbește în cartea Divina vindecare despre importanța gătirii corespunzătoare, în capitolul „Pregătirea hranei”, pag. 282-287, unde se spune, printre altele, că cerealele trebuie să fie fierte bine.

Dr. Valentin Nădașan
Dr. Gily Ionescu

Statistică și persecuție

Apreciez foarte mult eforturile evanghelistice care se fac, dar trebuie să punem accent mai întâi pe calitatea lucrării și apoi pe cantitatea ei. Aceasta presupune o pregătire mai temeinică a candidaților pentru botez. De multe ori, pregătirea și examinarea lor sunt făcute așa de su-

perficial, încât, după ieșirea din apa botezului, noul membru nu știe bine câte mai are de lăsat pe drumul îngust pe care a pornit. Din această cauză, numărul membrilor care părăsesc biserica este foarte mare. O dată cu vestirea Evangheliei, trebuie să veghem și la pietrele de hotar ale bisericii noastre, ca ele să nu fie mișcate din loc. „Credința, care a fost dată sfinților odată pentru todeauna”, trebuie păstrată în simplitatea și puritatea ei de la început.

În raportul Comitetului anual al Uniunii, publicat în *Curierul Adventist* din ianuarie 1997, fraatele Aron Moldovan, printre altele, ne informează despre un nou sistem de evidență statistică a membrilor, pe computer. Aceasta pe mine nu mă bucură deloc, dimpotrivă, mă îngrijorează. Dacă veți face această statistică a membrilor, ultramodernă, aceasta ușor poate ajunge în mâna vrăjmașului, care va persecuta poporul lui Dumnezeu în criza finală și astfel vă veți face părtași la păcatele anticristului. Poate chiar asta se urmărește. Eu vreau să fiu luat în evidență în Cartea vieții, din ceruri! Eu nu vreau să fiu luat în evidență statistică pe computer!

Vasile Voinescu, Bran

Redacția: Ar fi o tragedie ca persecutorii să nu ne potă găsi decât cu ajutorul computerului. Fiecare copil adevărat al lui Dumnezeu trebuie să fie cunoscut de oricine.

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu

Consultanți Aron Moldovan, Ioan Câmpian-Tătar, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Virgil Peicu, Teofil Petre, Ioșif Suciu, Victor Zgonea

Colaboratori speciali Ioan Bucuman, Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran, Emilian Niculescu

Secretar de redacție Mihail Ghioldă

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției: Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestia, reacția la articolele publicate, preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative

din viața comunităților. Aprecierem articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață și Sănătate. Adresa: str. V. Braniște nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXIV nr. 6

Priorități

Dezvoltarea lucrării medicale a bisericii noastre cuprinde pagini care ne ajută să înțelegem viziunea de care au fost călăuziți pionierii noștri. Împrejurările incredibil de dificile ale începuturilor nu au făcut decât să le oțelască voința în slujba unor ținte curajoase. În urma unei descoperiri speciale din decembrie 1865, la Battle Creek a fost întemeiat Institutul pentru reforma sănătății.

James White insistă că medicii care aveau să lucreze ca reformatori ai sănătății trebuia să învețe tot ce era posibil, la cele mai înalte școli de medicină. De fapt, el era singurul care avea această convingere. De aceea putem să-i înțelegem bucuria și entuziasmul atunci când dr. Kate Lindsay, dr. J. H. Kellogg și alți medici de la institut și-au primit diplomele de la cele mai prestigioase școli medicale ale națiunii, fără să se îndepărteze totuși de principiile de sănătate ale bisericii. Atunci el a încetat să se mai împotrivească față de dezvoltarea clădirilor Institutului pentru reforma sănătății și a declarat:

„Când, cu trei sau patru ani în urmă, s-a insistat să mai clădim, am obiectat pe motivul că avem clădirile și instalațiile care sunt pe măsura medicilor noștri. Acum, când avem oameni competenți, cu înaltă educație și cu principii inflexibile, instruiți la cele mai înalte școli de pe continent, suntem gata să construim. Nu mai puțin de 25.000 de dolari vor fi investiți în clădire chiar în această vară.

Cu cinci ani în urmă, am ajuns la convingerea că institutul nostru de sănătate nu poate ajunge la un nivel maxim de prestigiu și utilitate fără medici bine instruiți care să-l conducă. Am pus la punct planuri ca să împlinim această

cerință și, fără sprijinul sau înțelegerea cuiva, ne-am străduit să răspundem acestei nevoi. Dr. J. H. Kellogg a fost neabătut. Doctrinii Fairfield și Sprague, care studiază sub supravegherea sa, vor absolvi în primăvara anului 1878 cea mai înaltă școală medicală de pe continent. Este o rușine pentru adventiști să facă ceva de mâna a doua în orice domeniu...

A sosit timpul ca această ramură a lucrării noastre să aibă aceeași importanță ca și celelalte, așa încât instituțiile noastre să fie cele mai bune” (*Review and Herald*, 24 mai 1877).

Această pagină istorică ne obligă

1. *Lucrarea lui Dumnezeu are dreptul la tot ce este mai valoros - planuri, oameni, resurse.* Dumnezeu Însuși nu a cruțat nimic, ci a golit cerul pentru omnire. Dintre toate ființele cerului, L-am primit pe Cel mai bun, pe „cel mai frumos dintre oameni” (Ps. 45,2). Mântuitorul „S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Cor. 8,9). Planul de mântuire nu a fost un gând venit mai la urmă, o improvizatie, ci a fost făcut din veșnicii, „după sfatul voii Sale” (Efes. 1,11).

Cât de sărăcăcioasă este contribuția noastră! Chiar când dăm tot ce este mai bun, suntem totuși atât de jos! Dar de câte ori putem spune sincer că dăm tot ce există mai bun? Dumnezeu așteaptă ca inima noastră să prețuiască la fel de mult ca a Lui misiunea sacră a Evangheliei. A face altfel este cea mai dureroasă ofensă pentru El.

2. *Oamenii au prioritate asupra mijloacelor.* Este ușor să justificăm nereușitele prin lipsuri și limitări materiale. Dar toate justificările din lume nu țin locul unui

pas făcut înainte, în credință și abnegație. Biserica aceasta a fost clădită de oameni care nu au acceptat să fie sclavii împrejurărilor, ci s-au ridicat prin credință să fie maeștrii împrejurărilor.

Noi spunem că „al Domnului este pământul” (Ps. 24,1), că „aurul” (Hagai 2,8) îi aparține. El nu este niciodată limitat de condițiile existenței noastre. Credința și consacrarea sunt elementul pe care El îl caută cu nerăbdare. „Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: 'Mută-te de aici colo' și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință.” (Mat. 17,20) Dacă persistă lipsuri, scopul este să ne învețe să folosim la maximum ceea ce avem, ca să ni se încredințeze mai mult. Au fost și cazuri în care s-a putut lucra în abundență. A fost cu adevărat binefăcător pentru caracter? Rareori.

Domnul Hristos a mers înaintea noastră pe calea îngustă. El nu S-a înconjurat de bogății și nu a obținut condiții de care noi nu putem avea parte. Dar El putea să spună pe drept: „Râvna pentru Casa Ta Mă mănâncă” (Ioan 2,17).

3. *Formarea oamenilor este prima noastră sarcină.* Isus este și în această privință un exemplu uimitor. El putea să lase realizări strălucite în urmă, dar a ales să se ocupe de oameni - și nu de genii, ci de oameni obișnuiți. Răspunsul lor nepromițător nu L-a făcut decât să li Se dedice mai pe deplin. Deși știa că I se apropie timpul, a folosit ultimul an de slujire și zilele de după înviere aproape în exclusivitate pentru formarea ucenicilor. Chiar le-a spus: „Cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea” (Ioan 14,12). Câți dintre noi am alege să îi formăm pe cei care vor face în loc să facem noi?

Mărturisesc că nu este un singur lucru pe care să-l am fără ca să fie rodul investiției în mine a celor care m-au iubit. A venit timpul să fac din formarea altora prima mea sarcină.

ab

Conflictul dintre fond și formă - 3

Confuzia dintre ele

Viața noastră este în trupul nostru. Esența în formă. Sau trupul este însăși viața? Da, într-un anumit sens, dacă avem în vedere indivizibilitatea ființei vii. Fără viață, n-ar fi trup; prin viață se constituie și există trupul. O statuie nu este trup, și nici cadavrul nu este trup în sensul adevărat al cuvântului, ci pământ în devenire.

Oricum, fără trup nu este viață. Indiferent dacă este vorba de trupul nostru actual, supus morții și putrezirii, sau de cel viitor, slăvit și nesupus morții, sau chiar de trupul „duhurilor slujitoare” - în toate cazurile, viața este în trup.

Viața este esența, fondul. Proliferarea ei în tot universul s-a realizat în puzderia de forme, de la firul de iarbă la om, de la ființe unicelulare la îngeri. Dincolo de diversitatea fantastică de forme, structura de bază a vieții este aceeași. Această unitate poate deruta și conduce uneori la concluzii false, cum s-a întâmplat în cazul viziunii evoluționiste.

Unitatea perfectă dintre fond și formă, imposibilitatea de a le separa ca părți distincte și de sine stătătoare, poate conduce și la confuzia dintre ele.

Instituționalizarea acestei confuzii o întâlnim la religiile păgâne sau de inspirație păgână, unde ritualurile au o importanță covârșitoare, chiar esențială: de îndeplinirea lor depinde obținerea unor efecte mistice sau însăși mântuirea. Cu toate că se recunoaște că fără Dumnezeu nu este mântuire, cerința primordială în acest sistem de gândire nu este relația cu acest Dumnezeu mântuitor, ci împlinirea unor forme chiar fără perceperea semnificației lor. Care este participarea unui prunc la propriul său botez sau a unui mort pe care preotul îl stropește cu apă sfințită în sicriul său, înainte

de a fi coborât în mormânt? Nici una. Cu toate acestea, se crede că un prunc sau un mort nesupus ritualului respectiv este pierdut.

Misterul păgân, creștinat pe parcurs, își are originea tocmai în transferul valențelor esențiale asupra formei, în trecerea atribuțiilor personale, mântuitoare, ale lui Dumnezeu, asupra obiectelor impersonale. Este depersonalizarea lui Dumnezeu, deghizată în fapte de religie, obiectualizarea atribuțiilor divine. Etimologic, religia înseamnă legătura cu Dumnezeu. Evident, trebuie să fie legătură de dragoste, directă și personală, căci iubirea este cea care o definește și ea nu suportă altfel. În sistemul cultic pervertit, importanța unei astfel de legături se eclipsează în bună măsură și rămâne doar legătura cu biserica ai cărei slujitori administrează ritualurile - zise - taine mântuitoare.

Adevărata esență a păgânismului nu este schimbarea sâmbetei cu duminica sau ținerea Crăciunului într-o zi legată la origine de cultul soarelui. Acestea sunt doar roadele concret istorice ale unui spirit, ale unei tendințe naturale a firii păcătoase: aceea de a se eschiva de la relația directă și personală cu Dumnezeu, incomodă pentru firea răzvrătită, și de a prefera relația cu forme neesențiale prin definiție. Un transfer al esențialului asupra neesențialului. De la fond la formă, de la relație la ritual. Păgânismul înseamnă confuzia dintre fond și formă.

În această ordine de idei, nu pot să nu mă gândesc și la un exemplu care poate fi întâlnit în câteva comunități de la noi: disputa - uneori până la dezbinare - cu privire la modul în care să fie servit vinul de la Sfânta Cină: în pahar mare sau în păhărele mici, individuale? În timp ce Cuvântul inspirat face concesii mult mai importante în favoarea fondului, sin-

gurul criteriu de participare fiind cel al pregătirii spirituale, în viziunea unor credincioși, merită să sacrifici această pregătire spirituală în favoarea formei în care se servește Sfânta Cină!

Fără îndoială, Sfânta Cină este un act de mare importanță, din moment ce ne-a fost lăsată de Însuși Domnul Isus Hristos. Dar adevărata ei valoare nu stă în dimensiunea păhărelelor, ci în experiența spirituală pentru care S-a rugat Marele nostru Preot: „Eu în ci... ca ei să fie în chip desăvârșit una...” (Ioan 17,23). Precum pâinea și vinul devin parte integrantă a trupului nostru, la fel Pâinea vieții devine parte integrantă a ființei noastre spirituale. Rezultatul: unitatea dintre noi. Chiar dacă această unitate frățească, de iubire și de îngăduință, poate suferi pe parcurs din diferite motive, Sfânta Cină este momentul în care lucrarea harului lui Dumnezeu în noi reface această unitate.

Pentru unii, tocmai ea o distruge, din cauza unei confuzii dintre fond și formă, dintre esențial și neesențial. Ironia situației constă în faptul că aceasta se produce din dorința de a păstra cu credincioșie, fără cea mai mică abatere, ceea ce a lăsat Domnul. Ca și când paharul lăsat de El ar fi mai important decât spiritul lăsat de El, decât bucuria lăsată de El, decât pacea și fericirea pe care ni le poate aduce contopirea cu El. Cu câtă strășnicie vegheau și fariseii la ceea ce a lăsat Domnul, la păstrarea Sabatului! Așa a ajuns Domnul pe cruce - desigur, fără să rămână și sâmbăta acolo. Altfel, cum ar mai fi respectat fariseii Sabatul lăsat de El? Ce paradoxuri se nasc din confuzia dintre fond și formă!

Dumnezeu este fondul, esențialul. Însuși sângele Lui vărsat pe cruce nu este decât un simbol: reprezintă viața Sa dăruită pentru noi. Vinul din pahar este simbolul simbolului. Paharul, nici atât. Doar o formă. Dar când el devine esențial, toate celelalte pălesc. Forma devine fond. Din această confuzie se naște fariseismul, doar la un pas de păgânism.

Forray Lazăr, directorul departamentului de evanghelizare prin literatură

Dumnezeu a creat familia

Care este viitorul familiei? Și cum ar putea cei singuri să aibă parte de avantajele ei?

James Coffin

Părtășie

La prima vedere, o declarație oficială adventistă cu privire la căsătorie și familie ar putea să pară aproape la fel de inutilă ca și o declarație prin care spunem că noi credem în respirație. În definitiv, oamenii din toate culturile, din toate erele istoriei omenești, s-au căsătorit și au avut familie.

Dintr-o altă perspectivă, ne întrebăm, totuși, dacă instituția căsătoriei va supraviețui în societatea occidentală, dată fiind creșterea actuală vertiginosă a ratei divorțurilor. Chiar și atunci când divorțul nu era atât de răspândit, oamenii rareori au trăit la înălțimea idealului lui Dumnezeu pentru căsătorie.

În cele mai multe civilizații, bărbații au profitat de puterea lor fizică și le-au dominat pe femei. În câteva civilizații, femeile i-au dominat pe bărbați. Însă rareori puterea și valoarea personală au fost repartizate egal. Așadar, probabil că o declarație oficială, bazată pe Biblie, despre ceea ce trebuie și ceea ce nu trebuie să fie căsătoria, este mai necesară decât am putea crede.

Căsătoria și familia sunt instituții care datează dinaintea de intrarea păcatului în lumea noastră. Ele nu reprezintă un gând ulterior, aruncat în competiția cu o situație adversă neprevăzută. Ele au făcut parte din planul lui Dumnezeu chiar de la început. De aceea este important să ne străduim să trăim ceea ce a intenționat Dumnezeu pentru noi prin aceste instituții.

După crearea lui Adam, Dumnezeu a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el” (Gen. 2,18). Părtășia este un motiv major pentru căsătorie.

Ați admirat vreodată o privește extraordinară, despre care abia ați așteptat să-i spuneți cuiva? De fapt, doreați probabil ca persoana cealaltă să fi putut să fie cu dv. și să o vadă personal. Oamenii au fost făcuți ca să vorbească unii cu alții. Când se întâmplă lucruri bune, dorim să facem cunoscută bucuria. Iar când vine răul, este cu totul altfel dacă avem pe cineva care să ne ajute să ridicăm povara. Chiar rutina vieții zilnice își pierde mult din monotonie, dacă nu trebuie să o întâmpinăm singuri.

Diferiți, dar egali

Biblia nu spune că relația dintre bărbat și femeie trebuie să fie aceea dintre stăpân și sclav. Din contră, cei doi trebuie să aibă roluri complementare. Bărbatul și femeia sunt făcuți din aceeași materie, dar fiecare este o ființă distinctă. Ei au valoare egală, dar sunt alcătuiți în mod unic. Dumnezeu nu face nici un favoritism în ce privește sexul.

Bărbații și femeile nu trebuie să subaprecieze deosebirea dintre ei, unicitatea lor. Aceste deosebiri au fost create de Dumnezeu. Bărbatul și femeia se completează reciproc, formând un întreg. La extreme, fiecare dintre ei are capacități unice, specifice sexului

său. În alte domenii, pot avea realizări atât bărbatul, cât și femeia, dar, în mod natural, unul dintre ei va corespunde mai bine decât celălalt. Iar în centrul acestui întreg există o imensă sferă comună, în care atât bărbații, cât și femeile sunt la fel de productivi.

În unirea dintre bărbat și femeie, Dumnezeu nu a intenționat ca personalitatea unuia să fie eclipsată sau înghițită de a celuilalt. Fiecare trebuie să rămână o persoană unică, distinctă. Poetul și filozoful Kahlil Gibran spune astfel: „Umpleți-vă paharul unul altuia, dar nu beți din același pahar. Dați-vă unul altuia din pâinea voastră, dar nu mâncați din aceeași bucată de pâine”. Cu alte cuvinte, respectați deosebirile.

A fi părinte

Îndată ce i-a creat pe Adam și Eva, Dumnezeu le-a spus: „Creșteți și înmulțiți-vă” (Gen. 1,28). Nașterea copiilor este un dar minunat de la Dumnezeu.

Dumnezeu ar fi putut aduce la existență o lume deja plină de oameni. Dar El a ales să le permită ființelor create de El să ia parte la actul creării și, fiind ei înșiși părinți, să discearnă caracterul și preocuparea Lui față de copiii Săi.

A fi părinte, prin însăși natura sa, obligă la orientarea atenției în afara eului propriu. Copiii mici au un mod neverbal, dar zgomotos, de a-și face cunoscute neconținut neplăcerile. O dată cu nașterea copiilor vine și descoperirea faptului că se poate supraviețui și cu somn foarte puțin. Și că se poate supraviețui asalturilor serioase asupra simțului olfactiv. Pe scurt, este

posibil - și chiar merită - să trăiești o bună parte din viață punând fericirea altora înaintea multor preocupări și dorințe personale.

Prin experiența căsătoriei și prin cea de a fi părinte putem dobândi o amplă înțelegere a iubirii lui Dumnezeu pentru noi. Putem înțelege mai pe deplin cât de mult suferă El când alegem să trăim o viață autodestructivă. Putem aprecia mai mult sacrificiul de pe cruce - deoarece știm din proprie experiență că ne este mult mai ușor să suferim noi înșine decât să vedem că suferă o persoană pe care o iubim foarte mult.

Chipul divin

La creațiune, Dumnezeu a spus: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră” (Gen. 1,26). În pasajul acesta se folosește pluralul cu referire la Dumnezeu.

Creștinii cred că Dumnezeu, deși este unul singur, este o unire a trei Persoane distincte și diferite - Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Dumnezeu a intenționat ca și între oameni să existe o relație atât de apropiată între două persoane deosebite, dar complementare, încât să se poată spune pe drept că ele sunt „un singur trup” (Gen. 2,24). De fapt, există numeroase paralele între Dumnezeu și partenerii de căsătorie. Cu siguranță, relația dintre soț și soție nu reflectă relația din cadrul Trinității; însă ne ajută să o înțelegem mai mult.

Între Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt există, desigur, o strânsă prietenie. Desigur că Ei trăiesc într-o relație iubitoare, dinamică și plină de satisfacție. Iubirea care se manifestă între cele trei Persoane se revarsă în activități creatoare. Fiecare membru al Trinității are de îndeplinit un rol unic. Și totuși toți sunt egali. Iar iubirea care există între cele trei Persoane este atât de intensă față de ființele create de Ele și atât de neegoistă, încât sunt dispuse să riște totul pentru binele acestora.

Iubirea este un principiu

Iubirea pe care Dumnezeu vrea să o avem în cadrul căsătoriei nu este o emoție, deși inima poate să vibreze de emoție. Iubirea nu este doar un sentiment bun - deși poate fi însoțită de o mulțime de sentimente bune. Adevărata iubire este un principiu.

Căminul trebuie să fie „o casă a siguranței”, în care soțul, soția și copiii sunt convinși că li se acordă deplină încredere.

Chiar atunci când, probabil, sentimentul nu este prezent, adevărata iubire rămâne în continuare. Nici o împrejurare exteroară nu poate schimba adevărata iubire. Iubirea adevărată nu se bazează pe frumusețe sau pe recompensă, ci pe o alegere rațională de a iubi. Shakespeare exprima astfel gândul acesta: „Iubirea care se schimbă o dată cu împrejurările nu este iubire... O, nu! Iubirea este un hotar așezat pentru totdeauna, care înfruntă furtunile și rămâne neclintit!”

O astfel de iubire se întâlnește rar, astăzi, în lumea noastră. Însă ea ne oferă cea mai bună înțelegere a caracterului lui Dumnezeu. Domnul Hristos ne-a iubit atât de mult, încât S-a dat pe Sine pentru noi. Deși agonია despărțirii de Tatăl și chinul fizic l-au produs atâta suferință, El a murit pentru noi deoarece avea adevărata iubire. Dumnezeu dorește să avem aceeași iubire în familia noastră.

Legământul căsătoriei

În legământul căsătoriei folosit în general cu ocazia nunților de astăzi, mireasa și mirele promit că se iau în căsătorie unul pe altul și

că vor rămâne uniți; că se vor „iubi, respecta și îngriji” unul pe altul; și că vor „renunța la toți ceilalți”.

Prima parte a legământului conjugal cheamă la un comportament prin care se oferă sprijin și încurajare, iar a doua parte promite o atitudine. Ambele cer un răspuns activ - *a face* cu adevărat ceva. Însă a treia parte a legământului doar promite renunțarea față de toți ceilalți. Acesta este numai un răspuns pasiv - *nu activ*.

Din nefericire, prea adesea ignorăm elementele active ale legământului conjugal și credem că satisfacem pretențiile contractului, atâta timp cât împlinim partea pasivă. Cu toate acestea, în realitate, noi am promis *că vom face* ceva, la fel de sigur cum am promis *că nu vom face* altceva. Simpla abținere de la legături sexuale ilicite nu înseamnă căsătorie și nici împlinirea legământului conjugal.

Apartenență și siguranță

Căminul trebuie să fie un loc în care acceptarea nu se bazează pe realizări - un liman ferit de competiția și lăcomia din lumea înconjurătoare.

Căminul trebuie să fie „o casă a siguranței”, în care soțul, soția și copiii sunt convinși că li se acordă deplină încredere. Fiecare trebuie să fie acceptat așa cum este, fără să i se ceară ca mai întâi să se conformeze așteptărilor altora.

Căminul trebuie să fie un loc în care putem permite să se vadă cum suntem în realitate și în care nu trebuie să ne îngrijorăm cu privire la răspunsul celorlalți. Biblia spune despre Adam și Eva, de curând creați, că „erau anândoi goi și nu le era rușine” (Gen. 2,25).

Într-o societate în care autorii serialelor de televiziune câștigă cu atât mai multă popularitate, cu cât pot să compună mai abil scenarii înșoșitoare despre alți oameni, căminul trebuie să fie un loc în care nu există nimic depreciativ, nimic umilitor, nici o ironie usurătoare, nici o manifestare de superioritate. Căminul trebuie să fie locul suprem al încurajării.

Două sfaturi

James Coffin

De fiecare dată când oficiaz o căsătorie, le adresez două invitații miresei și mirelui. Invitațiile sunt aceleași, atât pentru soț, cât și pentru soție, și nu se schimbă niciodată de la o căsătorie la alta.

1. În fiecare zi, încercați să vă gândiți la un lucru frumos pe care îl puteți face pentru persoana pe care o iubiți, așa încât să aibă o zi ceva mai plăcută.

Soția ar putea să gătească o mâncare despre care știe că soțului îi place foarte mult. Ar putea să-i lustruiască pantofii, dacă știe că va fi grăbit când vine acasă. Ar putea să spele mașina, chiar dacă, în mod obișnuit, treaba aceasta o face probabil el. Însă, în fiecare zi, ea să facă ceva special, așa încât ziua aceea să fie pentru el ceva mai fericită.

În mod asemănător, dacă soțul nu are obiceiul să ajute la spălarea vaselor după servirea mesei - obicei pe care sper că îl va avea - atunci el să se pună serios pe lucru și să ajute cel puțin ocazional, făcându-i o bucurie deosebită soției. Să-i aducă soției sale flori. Sau să-i lase un bilețel ascuns, într-un loc în care e sigur că ea îl va găsi, prin care să-i spună cât de mult o iubește. Atât soțul, cât și soția să deprindă jocul de a face un lucru mic, dar extraspecial, unul pentru altul, în fiecare zi.

2. Faceți-vă obiceiul să exprimați aprecierea.

Soțul să-i mulțumească soției pentru masa pe care ea a pregătit-o, pentru că i-a curățat pata de pe pantaloni sau pentru oricare dintre multe alte lucruri mărunte pe care, probabil, soția le face pentru el.

La rândul ei, soția să-și ia timp să-i mulțumească soțului pentru că a udat florile și a lucrat în grădină sau pentru că a spălat linoleumul din bucătărie. Fiecare să-i arate celuilalt că nu consideră ca fiind de la sine înțeles că partenerul trebuie să facă acele lucruri.

Nu sugerez că răspunerile de zi cu zi trebuie împărțite în maniera pe care tocmai am descris-o, nici că soțul sau soția trebuie să îndeplinească aceste roluri distincte. Nu fac decât să afirm clar un principiu: dacă soțul și soția vor căuta să facă lucruri frumoase unul pentru altul și dacă, în mod conștiințios, își vor lua timp să-și exprime aprecierea, vor evita multe crize pe care altfel le-ar putea întâmpina. Iar când vor veni crize, și inevitabil vor veni, cei doi vor fi mai bine pregătiți să le înfrunte. Mai mult, dacă este extins și la felul în care părinții își tratează copiii, acest principiu contribuie mult pentru a face din cămin un loc fericit.

Timp și atenție

Societatea grăbită de astăzi luptă împotriva a două dintre elementele vitale ale oricărei relații dintre oameni - timpul și atenția. Pentru ca familiile să fie trainice, este absolut necesar ca soțul și soția să aibă grijă să își pună deoparte suficient timp doar pentru familie și unul pentru altul.

În aceste zile, se vorbește mult despre timpul de calitate. Fără îndoială că se poate folosi timp împreună cu soțul sau cu familia, și totuși aceasta să aibă un foarte mic efect pozitiv. Timpul de calitate este important. Dar și cantitatea de timp are o importanță vitală. Cel mai mare compliment pe care i-l putem face cuiva este să-i oferim

întreaga noastră atenție - mai ales într-o lume în care atât de multe lucruri ne silesc să le dăm atenție.

Nici un lucru pe care merită să-l avem nu se obține fără efort. Iubirea adevărată, iubirea pe care Dumnezeu dorește să o avem în familia noastră, nu vine, pur și simplu, la întâmplare. Iubirea cere perseverență.

Dragostea nu izvorăște întotdeauna spontan dintr-o inimă plină de iubire - deși, uneori, inima poate fi inundată de iubire. Dragostea cere hotărâre, tărie de caracter pentru a merge pe calea corectă, când ar putea fi mai ușor de făcut altfel.

**A fi căsătorit - foarte bine,
a fi singur - foarte bine**

În dorința de a-i inspira pe cei căsătoriți să se străduiască să atingă

idealul lui Dumnezeu în familie, este ușor să dăm de înțeles, neintenționat, că oamenii necăsătoriți sunt cetățeni de calitate inferioară, că ei nu trăiesc cu adevărat ca oamenii, că sunt lipsiți de înțelegeră minunată cu privire la Dumnezeu. Nu așa stau lucrurile.

Domnul Isus a fost necăsătorit. Un număr însemnat de adventiști sunt necăsătoriți. Mai mult decât atât, mulți dintre cei care în prezent sunt căsătoriți vor rămâne din nou singuri cândva, în viață. Astfel, importanța faptului de a fi căsătorit - în contrast cu a rămâne necăsătorit - nu trebuie exagerată. Să ai satisfacție nefiind căsătorit este tot atât de mult un dar ca și faptul de a avea satisfacție fiind căsătorit.

Cei necăsătoriți pot contribui în societate și în biserică așa cum cei căsătoriți nu pot, pur și simplu, din cauza timpului și atenției pe care le pretinde căsătoria. Fiind necăsătorit, poți avea o înțelegere vie cu privire la Dumnezeu, ca și atunci când ești căsătorit și ai copii. Mai mult decât atât, cei necăsătoriți pot încă să aibă un puternic sentiment de apartenență la o familie - familia extinsă a bisericii - dacă suntem cu toții dispuși să investim timp și atenție nu doar în familia noastră, ci și în familia mai mare a bisericii.

Definiția iubirii

Apostolul Pavel rezumă în următoarele cuvinte ce înseamnă dragostea - fie dintre bărbat și femeie, fie dintre părinți și copii sau dintre doi sau mai mulți oameni: „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmăiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviințios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată” (1 Cor. 13:4-8).

James Coffin este pastorul bisericii Markham Woods din Orlando, Florida, și are trei băieți.

Adventist Review, 27 februarie 1997

Cele trei fețe ale iubirii

*Adevărata iubire este necondiționată și îi cuprinde
pe cei care nu sunt ușor de iubit.*

Probabil cea mai lungă și cea mai simplă scrisoare de dragoste a fost compusă, în 1875, de Marcel de Leclure, un pictor francez. Scrisoarea lui de dragoste conținea o singură propoziție - *Te iubesc!* - de 1.875.000 de ori. Și totuși, această cifră reprezintă doar o mică parte din totalul de rostiri sau scrieri ale expresiei *Te iubesc!* în timpul redactării neobișnuitei scrisori. De fapt, n-a scris-o Marcel însuși, ci el a angajat un scrib. Potrivit tradiției scribilor, Marcel a dictat scrisoarea - cuvânt cu cuvânt. Apoi scribul îi repeta fiecare expresie, pe măsură ce o scria pe hârtie. Expresia *Te iubesc!* a fost rostită și scrisă, de fapt, de 5.625.000 de ori, în timpul compunerii acestei lungi scrisori de dragoste. Marcel era îndrăgostit și dorea ca iubita lui s-o știe!

Cu toții vrem să fim iubiți. Nevoia de iubire este atât de mare, încât deseori ne simțim dezamăgiți și în pericol, când nu ne este satisfăcută. Dar ce este dragostea? Sugerez că există cel puțin trei fețe ale iubirii, pe măsură ce ea se maturizează în viață: fața „*dacă*”, fața „*pentru că*” și fața „*în pofida*”. Acestea se manifestă în funcție de nevoile, dorințele și motivele noastre.

Fața „*dacă*”

Fața „*dacă*” se poate observa cel mai ușor. Cei mai mulți dintre noi am văzut-o de multe ori în viața noastră. În cel mai bun caz, ea este o iubire care manevrează, iar în cel mai rău caz, este una distructivă.

Wendi avea 18 ani. Stătea în fața mea, de cealaltă parte a biroului, ținându-și în brațe fetița de doi ani. Îmi relata trista sa poveste

Len McMillan

despre dragostea „*dacă*”. Prietenul ei o convinsese în mod abil să aibă relații intime cu el. El insistase întruna: „*Dacă mă iubești cu adevărat, totul va fi bine*”. În cele din urmă, ea a cedat. Wendi a rămas însărcinată și părinții băiatului l-au constrâns să o ia în căsătorie. Acum, el umbla cu alte femei. Ea nu era decât menajera și îngrijitoarea copilului lui. „*Mi-am pierdut toți anii adolescenței!*” suspina ea, acoperindu-și fața cu mâinile.

Wendi este adânc ofensată de soțul ei pentru ceea ce i-a făcut. Se simte înșelată și desconsiderată. Simte că a fost obligată să devină mamă. Are o foarte scăzută apreciere de sine; viața ei este nefericită. Ea și-a dat seama prea târziu de fața amăgitoare, „*dacă*”, a iubirii.

Multe căsnicii se întemeiază pe acest fel de iubire. Iubirea „*dacă*” poate exercita o putere și o constrângere irezistibile, așa încât unii nu-și dau seama de caracterul ei amăgitor. Primul obiectiv al acestei iubiri nu este cealaltă persoană, ci eul. Dragostea „*dacă*” se interesează numai de satisfacerea propriilor nevoi și dorințe. Mulți tineri sunt prinși în această goană egoistă după satisfacție și își dau seama prea târziu că au fost amăgiți.

În mod tragic, prea mulți părinți le oferă copiilor lor doar iubirea „*dacă*”. Harry s-a sinucis pentru că nu a reușit la examenul de admitere la medicină. Iubirea de tipul „*dacă*” a tatălui său i-a alimentat deprimarea. Harry știa că de mult dorea tatăl ca el să fie medic. Era convins că, dacă nu reușește, tatăl îl va respinge. Decât

să fie martor la retragerea iubirii tatălui său, tânărul și-a luat viața.

Fața „*pentru că*”

Fața „*pentru că*” a iubirii acționează la un nivel mai plăcut decât dragostea de tipul „*dacă*”. Ea îi acordă valoare celorlalte persoane și o respectă. Ea spune: „*Te iubesc pentru că ești sexy; pentru că ești bine făcută; pentru că scrii poezii romantice; pentru că îmi aduci putere și siguranță în viață; pentru că ești foarte priceput în arta conversației; pentru că ai o mașină elegantă; și așa mai departe*”. Indiferent de motivul pe care iubirea de tipul „*pentru că*” îl alege pentru a privi a doua oară, ea acordă valoare persoanei asupra căreia își oprește privirea. Ea formează o imagine pozitivă a persoanei iubite.

Cu toate acestea, iubirea de tipul „*pentru că*” tinde să întrețină competiția și nesiguranța. Cei care primesc acest fel de iubire simt că trebuie să dovedească permanent că merită să primească iubire. Ei se tem să nu piardă calitatea care îi face să fie iubiți. O tânără este iubită pentru că este frumoasă. Un tânăr este iubit pentru că este athletic și prezentabil. În unele cazuri, teama de respingere în viitor poate chiar să facă imposibil ca persoana să se bucure de dragostea „*pentru că*” în prezent. Scriptura ne amintește că „*în dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica*” (1 Ioan 4,18). Teamă și iubirea nu pot exista în aceeași relație. Iubirea care creează teama de insucces nu este iubire adevărată.

Judy era tânără și frumoasă. Câștigase mai multe concursuri de frumusețe în timpul liceului și era

una dintre fetele cele mai admirate din colegiu. Era logodită cu un tânăr atrăgător. Dar, într-o zi, a fost lovită de tragedie. În timp ce lucra în secția de curățătorie chimică a tatălui ei, substanțele chimice inflamabile au explodat și i-au ars fața, pieptul și brațele. A fost atât de desfigurată, încât nu voia să-i fie schimbate bandajele decât în prezența medicului ei. Era îngrozitor de desfigurată.

La puțin timp după accident, tânărul a nupt logodna. Părinții ei nu-și puteau privi în față „regina frumuseții”, acum desfigurată, și rar au vizitat-o la spital. Cu toate că vorbeau cu ea la telefon, nu era la fel. În câteva luni, Judy a murit, fără să fi ieșit niciodată din salon. Nu a murit din cauza complicațiilor. Ea a renunțat, pur și simplu, la dorința de a trăi, fiindcă motivul pentru care era iubită îi fusese răpit. Frumusețea ei dispăruse.

Fața „în pofida”

Acest fel de iubire pur și simplu iubește.

Spre deosebire de iubirea de tipul „dacă”, ea nu se bazează pe motive egoiste. Nu așteaptă nimic în schimb. Spre deosebire de iubirea de tipul „pentru că”, ea nu depinde de atractivitatea celeilalte persoane. Ea se uită dincolo de calități și defecte și privește în suflet. Ea poate să iubească chiar și atunci când este respinsă. Ea descoperă frumusețe în ceea ce este urât. Descoperă o valoare infinită în ființe limitate. Ea privește iubitor asupra tuturor celor care intră în câmpul său vizual.

Unde găsim o iubire atât de plăcută? Cea mai înaltă expresie a acestei iubiri este Domnul Isus. El a venit ca să-i iubească pe oameni „în pofida” lor. A venit ca să pre-zinte o față a iubirii care lipsise de când au fost izgoniți primii oameni din grădina Eden. El a adus pe acest pământ o iubire fără condiții, fără temeri sau motive egoiste.

Domnul Isus nu a adus un fel de iubire care pretinde: „Te voi iubi dacă vei fi un om bun și moral. Te voi iubi dacă te vei închina Mie. Te voi iubi dacă vei

restitui cu credincioșie zecimea”. Nu a adus nici o iubire care argumentează: „Te iubesc pentru că te rogi în fiecare zi. Te iubesc pentru că mergi la biserică în fiecare săptămână”. Toate acestea sunt măsuri ale iubirii noastre față de Dumnezeu, dar ele nu măsoară iubirea lui Dumnezeu față de noi.

Dumnezeu nu a pus condiții pentru a ne iubi. De fapt, „Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Rom. 5,8). Dumnezeu nu așteaptă până când merităm să fim iubiți. În iubirea Sa nu există „dacă” și „pentru că”. El pur și simplu iubește! El este iubire! Și această iubire continuă, în pofida faptului dacă o merităm sau nu.

Domnul Isus a demonstrat puterea iubirii de tipul „în pofida” când a plâns cu ocazia morții lui Lazăr. Cei care L-au văzut plângând au zis: „Iată cât de mult îl iubea!” (Ioan 11,36). Aceea era iubire în pofida a ceea ce era Lazăr. Lazăr nu merita să fie înviat, dar Domnul Isus l-a iubit destul de mult ca să-l cheme afară din mormânt.

Ce față are iubirea ta?

Ce față a iubirii preferi tu? Fața „dacă”, iubirea care manevrează? Fața „pentru că”, iubirea care trebuie câștigată din nou în fiecare zi? Sau fața „în pofida”, care continuă să te iubească chiar și atunci când pari antipatic?

Ar fi greu de imaginat ca un tânăr să-i facă această declarație prietenei lui: „Dragă, aș vrea să știi că te iubesc în pofida multelor tale greșeli. Te iubesc în pofida faptului că ai dinții strâmbi. Te iubesc în pofida faptului că ai o fire mândră. Te iubesc în pofida...” Nu ar fi nevoie să se spună de foarte multe ori „în pofida”, înaintea ca relația lor să sfârșească dureros. Păuți oameni doresc cu adevărat să fie iubiți „în pofida”. Preferăm mult mai mult să fim iubiți „pentru că”.

Și totuși, în spatele iubirii de tipul „pentru că” se ascunde rădăcina întregului legalism religios. Mulți doresc ca Dumnezeu să-i iubească „pentru că”, nu „în

pofida”. Cu siguranță că faptele noastre bune trebuie să aibă o valoare! Fără îndoială, gândim noi, că aceste fapte ne vor asigura cel puțin un apartament cu fereastra spre artera principală a cerului. Ne este greu să admitem că noi nu contribuim la relația noastră cu Dumnezeu decât cu nevoia noastră. Ne este greu să înțelegem că Dumnezeu nu are nici un motiv ca să ne iubească, însă El ne iubește! Ne este greu să înțelegem că orice schimbări pe care le aduce această relație în viața noastră sunt rezultatul direct al iubirii Sale de tipul „în pofida”, și nu cauza iubirii Lui. Aceasta înseamnă să recunoaștem că nimic din ceea ce putem face nu îl va determina pe Dumnezeu să ne iubească mai mult decât ne iubește deja. Dumnezeu este iubire!

Domnul Isus insistă spunându-ne: „Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu” (Ioan 13,34). Aceasta este de fapt o poruncă împunătoare de iubirea de tipul „în pofida”. Numai această împunătoare poate rosti o pretenție atât de îndrăzneată și să se aștepte la ascultare. A învăța să te odihnești în iubirea lui Dumnezeu nu înseamnă să fii neglijent în a susține principiile Sale, ci să ai încredere deplină că „nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 8,38.39).

Ce înseamnă iubirea

Ce înseamnă să ai și să oferi iubire „în pofida”? Înseamnă că poți să-I permiți Domnului Hristos să-ți remodeleze viața, fără îngrijorarea și nesiguranța că într-o zi El își va abandona proiectul de remodelare! Aceasta îndepărtează nesiguranța, teama de nereușită și de a fi respins. Înseamnă că nu mai trebuie să concurăm din răspuțeri pentru a ne simți iubiți. Aceasta nu îl discreditează pe altul, ca să avem noi înșine mai multă credibilitate.

(continuare în pag. 12)

Îți scriu de aici, pentru că nu ești aici - 4

Controversele hristologice

Faluvegi Dezideriu

In sufletul credincioșilor din perioada Vechiului Legământ, persoana, ființa și natura lui Dumnezeu erau învăluite într-un mister de neapropiat. Citind Scripturile, copleșiți de sentimentul respectului cuvenit, nici Numele Lui nu au îndrăznit să-L rostească. L-au invocat doar în gând, cu temere și sfială, concentrându-și atenția mai mult asupra celor spuse de El lor, poporului ales doar datorită harului Său. Ei s-au temut și de gândul păcătuirii prin lipsă de cuviință.

Credinciosul perioadei timpurii a erei creștine a moștenit, a păzit și a transmis aceeași spiritualitate. Să ne gândim doar la evlavia primilor creștini. Cu toate că Domnul Hristos L-a apropiat pe Dumnezeu de noi atât de mult încât Îl puteam vedea, auzi și atinge, totuși Numele Domnului Hristos a fost înconjurat de respect, slavă și putere.

Contrar celor amintite, încă din vremea scrierii epistolelor, învățătura și modul de a vorbi despre Domnul Hristos au suferit o schimbare venită din modelul de gândire al grecilor care se uniseră cu vestitorii Evangheliei. În timp ce apusenii doreau să explice *omul*, răsăritenii căutau să descopere, pe cale filosofică, tainele naturii *divine*. Dezbaterile au tulburat partea răsăriteană a lumii creștinate. Răsăritenii spuneau că Dumnezeu este o ființă de o puritate perfectă, simplă, indivizibilă, neputând fi nici compusă și nici împărțită, față de care lumea materială, cu atât de multe părți componente, este inferioară. Omul, fiind de esență materială, reprezintă acea parte a existenței care trebuie purificată și eliminată spre eliberarea spirituală.

Se înțelege că pentru o minte formată potrivit schemei amintite este de neconceput ca Dumnezeuul

adevărat să Se poată întrupa, adică să Se poată atinge de materie.

Deoarece creațiunea L-a implicat direct pe Dumnezeul evreilor. El nu poate avea decât un loc inferior față de puritatea supremă a dumnezeilor grecilor. În consecință, la fel trebuie privite și scrierile sacre, precum și religia evreilor. Astfel, respectul cuvenit a scăzut considerabil. Sfârșitul primului secol cunoaște deja un atac fățiș împotriva concepției vestite în mediul grecesc de către apostolii evrei privind întruparea, dar în general, împotriva originii („Ce era de la început”) iudaice a soliei mântuirii. Apostolul Ioan împreună cu „ai lui” au și ei de suferit din cauza creșterii în putere a „antihriștilor”.

Dacă nu ar fi existat această situație, până astăzi am vorbi despre Domnul Hristos în termeni simpli, folosindu-ne de expresiile pe care ni le-a descoperit El despre Sine și pe care le-au folosit apostolii cu privire la El. Istoria creștinismului ar fi fost scutită de atâtea dezbateri deșarte, certuri înveninate, îngâmfări semețe, impuneri drastice, vărsări de sânge și dezbinări de nedepășit, din care ar trebui să tragem învățătura să nu le repetăm. Această dorință inspiră și rândurile următoare, în care sunt parcurse etapele dezbaterilor hristologice, cu atât mai mult cu cât noi nu mai avem de luptat împotriva unor filosofilor care atacă din exterior, ci controversele provoacă lupte dezbinătoare în interior. Teme pentru lămurirea cărora va fi nevoie de veșnicia viitoare sunt dezbătute artificial, pentru îndreptățirea separării de biserică și spre învinuire. Nu este cuviincios ca,

acolo unde Fiul lui Dumnezeu S-a umilit, niște oameni să se înalțe pe motivul că ei știu mai bine ce se ascunde în întrupare ori care anume Adam S-a făcut Mântuitorul. Întrucât se știe că majoritatea subiectelor hristologice rămân deschise cât timp ne vom găsi în această fire, se simte și pericolul ascuns în spatele dezbaterilor, și anume că, folosindu-se teme hristologice, se pot produce rupturi definitive, ireversibile, cât va fi lumea.

Mărturisirile Evangheliilor

„Cine zice oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”... „Dar voi... cine ziceți să sunt?”... „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”... (Matei 16,13-16). „Și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1,1). „Drept răspuns, Toma I-a zis: „Domnul meu și Dumnezeul meu!”” (Ioan 20,28). A fost destul atât, ca imediat să unneze cea mai fericită asigurare și laudă din partea Mântuitorului: „Ferice de tine...” și „ferice de cei ce n-au văzut și au crezut”. Aceste cuvinte pline de pacea și dragostea mântuirii nu le-au fost adresate fariseilor contemporani, care disecau originea și identitatea Domnului Hristos.

Epistolele apostolilor

Acestea semnaleză deja obiecții ridicate de iudei și de greci (vezi 1 Cor. 1,23), iar autorii epistolelor ne împrumută expresii referitoare la natura Domnului Hristos spre apărare, apoi spre admirare: să ne smerim, să-L respectăm și să-L iubim mai mult, în loc să-L tratăm ca pe un obiect teologic. Cuvintele apostolului din Coloseni 2,8-9: „...Nimeni să nu vă fure cu filosofia... căci în El locuiește

trupește toată plinătatea Dumnezeui” trebuie primite așa cum stau scrise, fără disecare, având în vedere primele două capitole din I Corinteni, unde se compară util înțelepciunea lui Dumnezeu cu pretinsa înțelepciune a oamenilor. În Romani 11,33-34 citim: „Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui!... Cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui?” Departe ideea că apostolul Pavel ar fi încercat „lămurirea” tainei numite așa chiar de el și în fața căreia el însuși s-a simțit constrâns să se plece pe genunchi (vezi I Tim. 3,16; Efes. 3,14-21).

Epistolele iohanine

Timpurile grele care au urmat dărâmării Ierusalimului, dispariția tuturor apostolilor, cu excepția lui Ioan, și el marginalizat, au deschis porți largi pătrunderii unui suflu nou referitor la interpretarea Evangheliei. Au apărut învățători care tăgăduiau că Isus Hristos a venit în trup. Pe aceștia Ioan îi numește „antihriști”. Ei au reinterpretat calea mântuirii și învățătura despre Domnul Isus Hristos nu cu gândul cunoașterii care duce la evlavie, ci stârnind lupte directe - corp la corp -, denunțând și exilând pe cel care încă păstra memoria „începuturilor” (vezi I Ioan 1,1; 3,10). Sub influența duhului lui antihrist, întruparea - dovada aproape incredibilă a iubirii divine - a devenit izvor de ură împotriva fraților și a învățăturilor zise iudaice, reprezentate prin prezența apostolului Ioan în mijlocul lor.

De acum, un pas ne desparte de ștergerea amintirii Fiului și a Duhului Sfânt ca Persoane divine (Origen, prima parte a sec. II) și de valul negru al arianismului dominant până în a doua parte a secolului IV. Domnul Isus părea a fi detronat de această ideologie, iar împăratul roman își aroga titlul divin, sechestrând creștinismul epuizat de persecuții și subjungându-l în slujba imperiului.

Nicea (325), Constantinopol (381)

Doă sinoade ecumenice de importanță crucială. Primul restabilește credința creștină în persoana

divină a Domnului Isus cel întrupat, a doua restabilește adevărul că și Duhul Sfânt este persoană divină. S-ar fi crezut că de acum se așterne un duh de pace peste lumea creștină și că biserica se va putea ocupa de misiunea ei, privind căștigarea păgânilor pentru Domnul Hristos, dar nu s-a întâmplat așa. Au continuat dezbaterile pentru un „i” care, în limba greacă, separă ideea „de o ființă cu Tatăl” de sensul „asemănător în substanță cu Tatăl”. Împăratul a avut în continuare interesul de a se menține echilibrul forțelor, urmărind stabilitatea puterii de stat.

Tot astfel, Sinodul II ecumenic de la Constantinopol, ținut pe vremea împăratului bizantin Teodosie cel Mare (379-395), a întărit învățătura despre Duhul Sfânt ca persoană divină. A condamnat și susținerile lui Apolinarie, care era de părere că Domnul Hristos, în loc de rațiune umană, ar fi primit Logosul divin.

Ceea ce a urmat este caracteristic omului: 1) Împăratul, apărând unitatea și liniștea imperiului, la 28 februarie 380 a dat un edict, poruncind ca toți supușii imperiului să adere la adevărata credință. El a convocat și Sinodul de la Constantinopol, după care, în urma hotărârilor, a pornit o persecuție nimicitoare împotriva a peste douăzeci de erezii. 2) Ereziile continuau totuși să se înmulțească și să se diversifice. Până la Sinodul VI (680-681), încă se dezbătea raportul dintre firea divină și cea umană din persoana Mântuitorului. Nestorie, de exemplu, susținea prezența a două persoane în Domnul Isus Hristos. 3) Ajungând la recunoașterea că Domnul Isus este Dumnezeu adevărat și om adevărat, a început să se pună întrebarea: dacă este așa, atunci cine este Maica Domnului? Nu cumva este ea „născătoare de Dumnezeu”?

Sinodul din Efes, la 22 iunie 431, a validat denumirea „născătoare de Dumnezeu”, tocmai la Efes, unde pe vremea apostolului Pavel se striga: „Mare este Diana efesenilor!” (Fapte 19,28). Fiind prieten cu Nestorie, împăratul Teodosie II, la început, a anulat hotărârea

de pe 22 iunie, dar după aceea a revenit asupra deciziei sale și a luat măsuri foarte aspre împotriva celor ce refuzau să accepte hotărârea din Efes. Cărțile lui Nestorie au fost arse, dar ideile lui au supraviețuit la marginea imperiului, printre cei nemulțumiți de guvernarea bizantină (prin Persia, Mesopotamia, Turkestan, India, China de vest). Iată că creștinismul, devenind religie de stat și dominantă, a devenit totodată robul intereselor politice și împreună persecutor cu statul care îl sprijinea.

Acum a venit rândul lui Eutihie. El a luptat atât de mult contra ideilor lui Nestorie (că sunt două persoane în Isus Hristos), încât a ajuns să învețe monofizitismul, adică existența unei singure naturi în Isus, firea umană fiind absorbită de cea divină. Eutihie a fost denunțat patriarhului Flavian, dar, el fiind susținut de curtea imperială, până la urmă patriarhul a fost învinuit de erezie. Lupta politică internă a determinat apoi un sinod de tristă amintire: Efes, 449, sinodul tâlhăresc, unde ciomegele disputau adevărul despre natura Domnului Hristos.

După Efes

Între timp moare Teodosie II, iar noua familie împărătească schimbă optica politică. Sinodul din Calcedon (451) a spălat rușinea, reabilitând hotărârea din Efes, dar din motive politice nu a condamnat monofizitismul atât de răspândit în Răsărit. Păce tot nu s-a făcut, pentru că - este adevărat - s-a lămurit câte persoane erau în Domnul Hristos, însă urma să se dezbăta violent o nouă idee: câte voințe și câte energii (lucrări) au existat în El. Împăratul Eraklie a dat în 638 un edict de credință (ekthesis), ordonând cu asprime să se admită numai o voință în Isus Hristos, interzicând întrebuițarea expresiilor „una sau două energii în Hristos”. Liniște tot nu s-a făcut. Constans al II-lea a emis Typos-ul (Normă), interzicând sub cele mai aspre sancțiuni ale legilor de stat orice fel de discuții cu privire la numărul voințelor sau energiilor. Rezultatul a fost deosebit de dureros: ruptură între latini și greci,

exilării, tăieri de limbă și de mână, tulburări.

Disputele au urmat fără întrerupere, silindu-l pe Constantin al IV-lea Pogonatul să convoace Sinodul al VI-lea (Trulan) la Constantinopol (680-681), care a stabilit ca mărturie de credință că „în Hristos sunt două voine și două lucrări sau energii corespunzătoare celor două firi... etc.”, hotărâre obligatorie pentru toți creștinii, sub cele mai aspre pedepse prevăzute ne-supușilor.

Cum s-a întâmplat de fiecare

dată când asemenea hotărâri au dus la condamnarea oricărui părerii contrare, și acum au urmat anatimizări, rupturi în corpul imperiului, din cauza rupturilor din sânul bisericii.

Au urmat distanțări și mai pronunțate între biserica apuseană și cea răsăriteană.

S-au format și s-au consolidat biserici - tot de stat - eterodoxe, ca în Egipt, în Siria și în Mesopotamia. Toți nemulțumiții au trecut de partea monofiziților, numindu-i melkiți pe grecii fideli imperiului. În anul

567 se formează Biserica coptă (din Egipt), urmată fiind de Biserica etiopiană monofizită, de Biserica siro-iacobită, de Biserica armeană etc., tot monofizite.

Nici pentru imperiu nu a fost benefică fuziunea dintre biserică și stat, mai ales dacă luăm în considerare că, dinspre răsărit, era tot mai amenințat de un imens și tragic pericol. Hotărârile, uneori pripite și contradictorii între ele, servind doar interese de moment, au intensificat tensiunile caracteristice printre cei din Răsărit. Într-o

asemenea situație existentă secole la rând, nu putea să fie nici vorbă de misiune, de unitate, de evlavie netulburată. În schimb, se puteau formula canoane: care patriarhat e superior, de la cine porcede Duhul Sfânt - de la Tatăl sau de la Fiul? -, care este forma corectă a liturghiei, dacă botezul ereticilor este valabil sau nu și alte lucruri care până azi împiedică apropierea între creștini.

E dureros că toate acestea s-au întâmplat sub pretextul „lămuririi” naturii Domnului Hristos, de multe

ori din sinceritate, din dorința de apărare a adevărului. De asemenea, prin poziția sa geografică, biserica răsăriteană era mai expusă asimilării ei de către filosofia păgână.

Este de neînțeles că astăzi, fără pericolul răsăritean, fiecare grupare care se dezlipște de biserica pe care o iubim pretinde că, până când biserica nu va accepta vederile lor hristologice, nu se poate vorbi de unitate. Nu cumva ar trebui să începem și noi cu sinoade timp de trei secole, frânând misiunea, pervertind evlavie, rupând în

părți trupul Domnului Hristos, pentru că avem o părere diferită despre taina naturii Mântuitorului? Dar ce vom face dacă Domnul Isus nu va confirma părerile noastre? Sau cine ne cere să lămurim taine despre care El nu a vorbit?

Din contră, să evităm să fim trași la răspundere pentru că nu le-am făcut pe cele poruncite de El: unitatea, evlavie, răbdarea slăbiciunilor altora, având în noi cu adevărat natura tainică a Domnului Hristos!

Faluvegi Dezideriu preda la Institutul Teologic Adventist

Cele trei fețe ale iubirii / continuare din pag. 9

Nu înseamnă să ne jucăm cu Dumnezeu, încercând să-I câștigăm iubirea. Înseamnă să recunoaștem că Dumnezeu ne-a văzut deja, cu tot ce avem mai rău - și încă ne iubește. Nu înseamnă să trăim sub o tensiune continuă sau să ne revendicăm drepturile de la alții din cauza incertitudinii noastre. Înseamnă că putem începe să împărtășim iubirea de tipul „în polida” cu familia noastră, cu prietenii, vecinii, colegii noștri, cu membrii bisericii - și chiar cu acel cineva special din viața noastră.

Tammy era o soție tânără și frumoasă. Avusese întotdeauna o față zâmbitoare, optimistă. Acum, stătea pe un pat de spital, după operația pentru o tumoră canceroasă pe obraz. În urma operației rămăsese cu o înfățișare extrem de bizară, iar zâmbetul ei optimist dispăruse pentru totdeauna. Chirurgul făcuse tot posibilul, urmând cu grijă curba maxilarului, ca să ascundă cicatricea, dar tumoră fusese prea mare, iar incizia prea adâncă. Scalpelul său îi tăiasse nervii de pe partea dreaptă a feței. După operație, partea dreaptă rămăsese imobilizată pentru totdeauna într-un zâmbet pe jumătate.

Tânăra și soțul ei se priveau adânc în ochi, în timp ce vorbeau despre viitor. Când a intrat chirurgul, Tammy l-a întrebat: „Voi avea gura totdeauna așa?”

„Da”, a răspuns medicul, „mă tem că va rămâne așa. Ca să îndepărtezi tumoră, a trebuit să tai nervii. Este posibil ca ei să nu se mai refacă niciodată. Îmi pare rău.”

Dând din cap, Tammy privi spre tavan. O lacrimă i-a apărut în ochi și i-a căzut încet pe pernă. Soțul s-a apropiat și i-a luat mâna în mâna lui. Privirile lor s-au întâlnit, cercetătoare și întrebătoare. Zâmbind destins, el a asigurat-o iubitor: „Draga mea, de fapt, îmi place noul tău zâmbet. Este destul de drăguț”.

Nu-i așa că este extraordinar să știm că Dumnezeu continuă să ne iubească, în polida zâmbetului nostru strâmb?

Dr. Len McMillan este director pentru viața de familie la Pacific Health Education Center. Articol preluat di revista Dialogue 8:2 - 1996

Cum ați devenit adventist?

Nu mă refer la actul botezului, prin care cineva intră în biserica adventistă, ci mai mult la experiența care conduce la pasul acesta. Botezul este un pas important în convertire, dar nu este primul și, desigur, nici ultimul. Într-un mod unic, așa cum fiecare dintre noi este unic, răspundem chemării lui Dumnezeu acolo unde El ne găsește, în viața, în anturajul, în familia și în împrejurările în care ne aflăm. Iar după ce ieșim din apa botezului, drumurile noastre merg, de obicei, iarăși, pe căi unice.

Iată câteva exemple din viața unor persoane din București, botezate în ultimii doi-trei ani.

Sora Elena a fost botezată în mai 1996. Ea locuia la țară, când a început să meargă la biserica adventistă. Pe măsură ce aceasta a devenit un obicei, soțul, alcoolic, a început să o amenințe cum a știut mai rău. În cele din urmă, la fel de neînțeles, el își provoacă singur sfârșitul. După un an, în urma unui vis, Elena se convinge că nu trebuie să mai amâne primirea botezului, cu atât mai mult cu cât acum nu mai era împiedicată de nimeni.

Ioana este numele unei surori care începuse să vină la biserica adventistă pe 16 februarie 1997, cu ocazia reluării programului Net '96. Aflase despre acesta de la o soră din biserica pentecostală, în care era membră atunci. Uneori, luăm hotărâri bune în urma unui somn bun. Ioana își amintește un vis în care a numit biserica adventistă la care mergea „casa liniștii”, pentru că acolo și-a găsit odihna sufletească. Și a rămas aici.

Sora Petra a fost botezată în 1996, la 67 de ani, împreună cu soțul său, Nicolae. Tatăl ei fusese adventist mai bine de douăzeci de ani. Ea mai discuta despre credință cu o vecină din bloc. Într-o zi, a găsit o Biblie aruncată la conținutul de gunoi și i-a spus soțului că va merge la biserica adventistă. Biblia de la gunoi i-a vorbit mai bine decât cea pe care o avea acasă. Astăzi, când îmi relatează aceasta, a scos din plasă Biblia mare, cu margini roșii și coperti negre, ca să mi-o arate. Este greu de găsit o asemenea Biblie. N-aș fi crezut că ea fusese cândva la gunoi.

Sora Ecaterina a fost botezată în ianuarie 1995. Ea are o vecină adventistă, pe care o însoțește la adunare de peste doi ani. La puțin timp după botez, fiul de 42 de ani moare de cancer, la trei luni după operație. O parte din membrii familiei sunt de părere că moartea fiului

și încercările din familie ar fi lipsit, dacă ea nu s-ar fi botezat. Dar soțul o înțelege. El este impresionat când ea se roagă împreună cu el.

Sora Marghita a lucrat ca pictor, profesoară de desen, iar în timpul liber a ajutat la mozaicarea Casei poporului. Tensiunile care s-au acumulat au adus-o pe stradă, la scurt timp după revoluție. A ajuns în apropierea unui loc în care se cânta și a intrat, mai întâi, la „Cort”. Într-o problemă de serviciu, a fost impresionată de corectitudinea unui membru al Uniunii artiștilor plastici. El era adventist și a invitat-o la biserica la care mergea el. „Dacă ei sunt corecți”, a spus ea, „merg unde m-a îndrumat.” Apoi a ascultat seriile de conferințe de evanghelizare și corurile de la Sala Palatului, Sala Polivalentă etc. și a fost botezată în mai 1995. La aceste programe și la biserică s-a întâlnit cu mai mulți foști elevi. „Eu am venit la biserică la 64 de ani. Ce plăcere să vezi că ai elevi care înțeleg atât de devreme că avem nevoie de Dumnezeu și sunt fericiți!”, mărturisește sora Marghita.

În familia sa, de naționalitate greacă, tatăl și bunicul au fost preoți cu funcții ierarhice superioare. „Dar în familia noastră nu se citea Biblia. Mama a ars toate Bibliile din familie”, spune ea. Soțul, fost procuror, de naționalitate evreu, dar ateu, este paralizat la pat. „Cea mai mare luptă”, mărturisește ea, „este a celor care s-au botezat și au în familie numai ateii. În ce privește puterea, prea puțin iei de la oameni o putere care să te întărească. Ai nevoie de puterea lui Dumnezeu. Puterea mea vine de la Dumnezeu. Eu am mers la mai multe biserici adventiste. Am căutat oameni care trăiesc ca Isus. Aș vrea să fie mai multă iubire. Păcat că nu ne putem vedea mai des decât vineri seara și în Sabat!”

În cartea Proverbelor (25,25), Solomon spune astfel: „Ca apa proaspătă pentru un om obosit, așa este o veste bună venită dintr-o țară depărtată”. De aproape sau de departe, din toate părțile țării, acolo unde vă aflați, ne bucurăm să aflăm cum v-a întâlnit Dumnezeu pe fiecare. Ne face plăcere să împărtășim cu mulți cititori ai acestei pagini vestea bună despre felul în care ați descoperit că este posibil să trăim mai aproape de El, să primim pace și tărie sufletească de la Cel care a spus: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima și să nu se însălmânte” (Ioan 14,27).

(Mihai Ghioaldă)

BUN VENIT ÎN FAMILIE

Norme de viață creștină...

Noi credem că suntem chemați să fim un popor evlavios care gândește, simte și acționează în armonie cu principiile cerului. Pentru ca Duhul să refacă în noi caracterul Domnului nostru, trebuie să ne angajăm numai în acele lucruri care vor produce în viața noastră aceleași curăție, sănătate și bucurie manifestate în viața Domnului Hristos. Aceasta înseamnă că distracțiile și plăcerile noastre trebuie să fie la cele mai înalte standarde ale bunului gust și frumuseții creștine. În timp ce recunoaștem deosebirea dintre diferite civilizații, îmbrăcămîntea noastră trebuie să fie simplă, decentă și de bun gust, așa cum le stă bine celor a căror adevărată frumusețe nu constă în împodobirea exterioară, ci în podoaba nepieritoare a unui duh blând și smerit. Iar pentru că trupul nostru este templul Duhului Sfânt, trebuie să avem grijă de el într-un mod inteligent. Pe lângă mișcare fizică și odihnă corespunzătoare, trebuie să adoptăm cea mai sănătoasă dietă cu puțință și să ne abținem de la hrana necurată arătată în Sfintele Scripturi. Deoarece băuturile alcoolice, tutunul și folosirea iresponsabilă a medicamentelor și a narcoticelor sunt dăunătoare pentru corpul nostru, trebuie să ne abținem de la folosirea lor. În schimb, trebuie să ne angajăm în tot ce aduce gândul și corpul nostru în ascultare de Domnul Hristos, care doarește să fim sănătoși, folositori și plini de bucurie și de bunăvoință. (Rom. 12,1-2; 1 Ioan 2,6; Efes. 5,1-21; Fil. 4,8; 2 Cor. 10,5; 6,14-7,1; 1 Petru 3,1-4; 1 Cor. 6,10.20; 10,31; Lev. 11,1-47; 3 Ioan 2.)

Puncte fundamentale, 21

Ce atitudine trebuie să avem față de învățăturile privind modul de viață? Are biserica autoritatea să ne spună cum să ne trăim viața într-o societate rea? Sunt normele ei cu privire la comportament amintiri din secolul al optsprezecelea, de care creștinii maturi nu au nevoie, sau, și mai grav, înseamnă ele legalism? Nu cumva biserica Noului Testament doar i-a condus pe oameni la Domnul Isus și apoi i-a lăsat să trăiască așa cum au vrut?

Biserica primară a prescripționat, într-adevăr, identitatea stilului de viață în anumite domenii. Unul dintre primele subiecte controversate privind modul de viață a fost mănecarea alimentelor oferite idolilor. În Vechiul Testament, Dumnezeu Se referise la acest obicei ca la comiterea de adulter cu alți zei (vezi Exod. 34,15). Conciliul de la Ierusalim a luat o poziție clară. Scrisoarea sa oficială, trimisă credincioșilor dintre neamuri, afirma: „Să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor“ (vezi Fapte 15,2.22,29). Dar aceasta nu a pus capăt discuțiilor. Creștinii iudei care trăiau în afara Palestinei se opuneau interdicției venite de la Ierusalim. În 1 Corinteni 8, Pavel este de acord cu aceia care spun că mănecarea alimentelor oferite idolilor nu împiedică umblarea lor cu Dumnezeu. Ca și cei mai mulți dintre ei, Pavel crescuse crezând că un idol nu este nimic. El nu avea nici un atașament spiritual sau emoțional față de aceste obiecte neînsușite. A mânca alimente oferite la nimic nu însemna nimic. Și totuși, când acești creștini inteligenți erau gata să le spună conducătorilor de la Ierusalim să-și vadă de treabă, Pavel le scrie: „Cunoștința îngâmă, pe când dragostea zidește“ (1 Cor. 8,1). Deși nu menționează Conciliul de la Ierusalim, el apără porunca sa printr-un apel puternic care trebuie să modeleze astăzi atitudinea noastră față de standardele bisericii.

Pavel și Conciliul de la Ierusalim știau că foștii păgâni convertiți la creștinism fuseseră obișnuiți să mănânce alimente jertfite idolilor, acesta fiind un act de închinare. Ei erau expuși astfel pericolului întoarcerii la idolatrie. În multe cetăți din Imperiul Roman, creștinii găseau cu greu alimente care nu fuseseră jertfite unui idol. Când fratele și sora foști păgâni soseau la masa comună și vedeau că fratele și sora iudei mănâncă alimente jertfite idolilor, erau puși în incurcătură. Fratele și sora evrei le prezentau motivele lor și îi convingeau că nu contează. Familia fostă păgână mergea acasă și era invitată în vizită la o familie de închinători la idoli. În cursul vizitei, erau serviți cu mai multe alimente care fuseseră jertfite unui idol. După câteva astfel de vizite, fratele și sora convertiți de la păgânism erau atrași din nou în idolatrie. Fără îndoială că acest obicei îi ispăsea și pe mulți iudei nehotărâți. Chiar pentru evreei convinși, ademenirea unui anturaj străin nu puteau fi neluate în seamă.

Pavel îi îndeamnă pe primii creștini să aibă grijă ca „libertatea“ lor să nu devină o „piatră de poticnire“ pentru frații lor. Domnul Isus avertizase solemn că un om ar fi mai bine să se înce decât să fie o piatră de poticnire și să stea în fața zilei judecării (vezi Mat. 18,6). Pavel afirmă că aceia care acționează pe baza „cunoștinței“ lor, în loc să asculte de interdicție, vor deveni o „piatră de poticnire“ (vezi 1 Cor. 8,9.13). Cine ignoră sau desconsideră hotărârile luate prin acordul bisericii, prin purtarea sa nu numai că îi ispășește pe ceilalți credincioși, dar distruge unitatea și armonia bisericii. În soliele Sale către cele șapte biserici, Domnul Isus a confirmat interdicția împotriva alimentelor jertfite idolilor, reafirmând legătura dintre călcarea regulii și piatra de poticnire (vezi Apoc. 2,14). Ceea ce este necesar este iubirea care se dăruiește pentru binele oamenilor. Această iubire strălucește de la crucea de pe Calvar.

Reglementând subiectul în discuție printr-o poruncă bazată pe principii scripturistice și sprijinită de inspirația divină, biserica primară a realizat trei lucruri:

1. A decis asupra unei teme controversate și a adus unitatea. Chemarea sa la iubirea care se dăruiește a oferit un model pentru generațiile următoare. Aceste acțiuni ilustrează, de asemenea, faptul că ele nu erau considerate ca fiind legalism sau o sfidare a mântuirii prin har; din contră, erau o consecință a domniei Domnului Hristos asupra bisericii Sale.

2. Hotărârea îi proteja pe „cei mici“ - nou convertiții - prin oferirea unei îngrijiri spirituale. Nici o familie nu poate exista mult timp dacă nu oferă o atmosferă de siguranță pentru copii. Aceasta înseamnă că „adulții“ vor renunța la anumite lucruri pe care ar fi „liberi“ să le facă.

minime, nu maxime

3. Ea proteja unicitatea întregii biserici și o pune deoparte, ca fiind distinctă și diferită de religiile din jurul ei.

Astăzi, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, condusă de Scriptură și de darul profetic, îi cheamă pe membrii ei să se deosebească de lume prin norme de purtare creștină. Trebuie să-i ajutăm pe oameni să deprindă atitudini sănătoase față de aceste norme și față de autoritatea bisericii care le-a stabilit. Dacă suntem de acord cu Pavel, o parte din incertitudinea, confuzia și controversele privitoare la acestea ar putea să înceteze. Și am putea evita unele capcane atunci când le aplicăm la viața noastră.

Mai întâi, există capcana „Eu am făcut ceva”. Trebuie să ne reamintim continuu că suntem mântuiți prin harul revărsat pentru noi pe cruce. Rămânerea noastră sub acest har ne dă posibilitatea să cooperăm cu Domnul Isus pentru a deveni asemenea Lui. *Învățăturile bisericii privind modul de viață nu sunt un etalon care să ne arate când ajungem asemenea Domnului Hristos. Ele sunt puncte de pornire în călătoria noastră.* Să nu considerăm că am ajuns asemenea Domnului Hristos în simplitate, atunci când renunțăm la bijuterii. Acesta este primul pas în aplicarea simplității Domnului Hristos la un întreg mod de viață, prin care să transmitem solia că lumea aceasta este trecătoare, iar cerul este adevăratul nostru cămin. Un alt exemplu ar fi poziția bisericii față de alimentele necurate, față de droguri, alcool și tutun. Dorește biserica sau Domnul Isus să ne oprim la atât? Sau suntem chemați să trăim din ce în ce mai sănătos și să gândim din ce în ce mai clar? Trebuie să privim aceste principii ca fiind începuturi, nu finaluri; minime, nu maxime; o chemare la sfințenie, nu sfințenia.

Apoi există capcana „zeleșilor”. Nu numai că ne aducem aminte ușor de fiecare detaliu din normele scrise în *Manualul bisericii*, dar le și îmbogățim. O asemenea atitudine lucrează împotriva unității bisericii, la fel de sigur ca și aceea de a desconsidera aceste norme. Biserica trebuie să creeze ambianța pentru creștere - prin predicare, învățare și educare. Dar a impune insistent condiții suplimentare, fără consimțământul bisericii, înseamnă a merge înaintea Domnului Hristos.

Există și capcana „gândirii idealiste”. Nici una dintre normele privind modul de viață nu este total consecventă. Pentru a fi consecventă, biserica ar trebui să facă reguli privitoare la fiecare lucru. Iar firea pământească din noi nu va considera nici că ele sunt importante. Ca să fie atocuprinzătoare, regulile ar trebui să fie atât de precise, încât s-ar scrie volume întregi. Atunci am avea maxime, nu minime. Nu sunt, nu pot și nu trebuie să fie formulate criterii exacte pentru toate subiectele controversate.

Singurul mod în care putem evita aceste capcane este să ascultăm de afirmația inspirată: „cunoștința îngâmfă, pe când dragostea zidește”. Valurile agitate care aruncă încôace și încolo aceste principii minunate ale stilului de viață s-ar potoli doar dacă firea noastră pământească ar fi răstignită. Inima renăscută, dacă i se dă ocazia, va primi cu bucurie iubirea altruistă, înaintea cunoștinței arogante. Domnul Isus nu este doar Mântuitor, ci și Domn al vieții noastre. El domnește nu numai prin Biblie și prin darul profeției, ci și prin sfatul colectiv al bisericii. Conducătorii și membrii adventiști este bine să reafirme aceste chemări la o purtare sfântă. Cedând în fața presiunilor lumești, cele mai multe biserici au aruncat peste bord comorile pe care acum le avem noi, cuprinse în aceste norme.

Venirea Domnului Isus fiind mai aproape decât oricând, acum este timpul • să răspundem afirmativ acestor minime și să le folosim pentru a ne asemena mai mult cu El; • să punem deoparte „libertățile” noastre și să renunțăm la noi înșine în favoarea unității trupului Domnului Hristos; • să ne manifestăm credințioșia unii față de alții și să le oferim „celor mici” ai noștri o atmosferă de siguranță; • să aderăm la principiile și la autoritatea bisericii, indiferent dacă credem că avem nevoie de ele sau nu; • să fim „desăvârșiți, așa cum Tatăl nostru este desăvârșit”, dar să Îl lăsăm pe El să lucreze desăvârșirea pentru toți ceilalți. Este timpul să practicăm ce predicăm - iubirea care se sacrifică. „Cunoștința îngâmfă, pe când dragostea zidește”.

Alegeți răspunsurile corecte:

1. Principiile etice ale Bibliei ne învață că:

- iubirea de sine, realizarea de sine și afirmarea socială trebuie să fie primele preocupări ale vieții creștine,
- apropierea de Dumnezeu este posibilă doar prin autodepreciere, înfrânare și disciplină severă, câștigând astfel merite mănuitoare.
- descoperindu-ne adevărata valoare la crucea Domnului Hristos, avem obligația să trăim pentru slava lui Dumnezeu, ajutând la refacerea chipului Său în noi și în alții, prin exemplul, influența și învățăturile noastre.

2. Normele stabilite de biserică privind comportamentul creștin au în vedere:

- faptul că alegerea lucrurilor cu adevărat valoroase și comportamentul exterior acceptabil dovedesc indiscutabil convertirea autentică și experiența creștină.
- efectul pe care modul de viață al cuiva îl are asupra experienței lui spirituale și asupra mărturiei pe care o dă.
- stabilirea unui etalon maxim, care să confirme că am ajuns la asemănarea desăvârșită cu Domnul Isus.

3. În ce privește îmbrăcămintea, întreaga înfățișare exterioară, locuința, mașina etc. ale creștinului:

- ele pot să difere în funcție de obicei și de civilizație.
- ele trebuie să atragă atenția în primul rând la deosebirea dintre creștin și oamenii necredincioși și materialisti.
- practicarea economiei nu înseamnă în mod obligatoriu cum-părarea celor mai ieftine obiecte.

4. În ce privește modul de viață, răspunderea noastră:

- privește doar aspectele publice ale comportamentului, nu și viața particulară.
- presupune renunțarea la anumite „libertăți”, ca să nu fim piatră de poticnire pentru alții.
- este să nu-i judecăm pe membrii mai slabi ai bisericii, întrucât ne maturizăm în ritmuri diferite.

Răspunsuri corecte:

1. c; 2. b; 3. a, c; 4. b, c

Sunt adventist de ziua a șaptea

Trebuie să spun ceva, stimați frați: sper că vom hotărî ce nume să purtăm, cum vrem să ne numim. Mă întâlnesc foarte des cu prieteni care mă întreabă cum se numește biserica noastră; și mă aflu într-o situație foarte jenantă, neputând să le spun că avem un nume. Copiii noștri le punem nume, când au câteva săptămâni sau câteva luni. Când am intrat în această lucrare, când cauza era la început și cei care se alăturaseră ei erau foarte puțini, nu consideram că sunt necesari astfel de pași. Însă mi se pare că acum copilul a crescut atât de mult, încât este extrem de penibil să nu îi dăm nici un nume. Așa spunea fratele James White pe 30 septembrie 1860, la una dintre cele mai importante conferințe din istoria adventistă. După șaisprezece ani de la începutul mișcării cu privire la Sabat și la sanctuarul din cer, membrii ei se concentră asupra nevoii de a purta un nume.

Mulți dintre primii păzitori ai Sabatului se opuneau organizării. Mulți foști milleriti fuseseră excomunicați din cauza credinței lor în iminența revenirii Domnului Isus, considerată a fi contrară crezului bisericilor lor. Tocmai din cauză că biserica are un crez anume și o structură organizatorică, ea ajunge să numească alte convingeri ca fiind erezii și să persecute. Ei erau convinși că organizarea, crezul și numele sunt semne de identificare a Babilonului, putând deci să fie dăunătoare. Desigur, și absența lor poate fi dăunătoare. Nu toți păzitorii Sabatului se opuneau organizării. Încă din 1850, James White, ajutat ferm de J. N. Loughborough și de Joseph Bates, a vorbit, a predicat și a scris în revista *Review and Herald* despre „ordinea evanghelică”, exprimându-și convingerea că organizarea bisericii moderne trebuie să urmeze conducerea și modelele descoperite în Noul Testament.

O dată cu creșterea numerică și cu extinderea geografică, era nevoie de elemente noi, mai complexe, de organizare. În septembrie 1851, în *Review* se anunța că la Washington, New Hampshire, leagănul adventismului de ziua a șaptea, „a fost ales un comitet de șapte persoane (vezi Fapte 6) care să îngrijească de nevoile celor săraci”. În 1852 și 1853, au fost hirotoniți peste patruzeci și cinci de pastori. Folosirea crescândă a puterii omenești și nevoia de a lua măsuri față de cei care creau tulburări sau care nu mai trăiau credința adventistă impuneau o formă de organizare. De asemenea, liderii diferitelor grupări care s-au despărțit de adventiști se prezentau comunităților izolate ca fiind susținători credincioși ai mișcării. Cine era în măsură să dovedească faptul că nu mai erau? Doritorii să încheie lucrarea, pastorii răspundeau unei chemări urgente după alta, înainte ca noii convertiți să fie bine întemeiați și fără a lua legătura cu alt pastor care lucra în apropiere, pentru ca nevoile lucrării să fie împlinite în mod eficient. Era nevoie de o instituție care să ia hotărâri cu privire la cea mai eficientă angajare de lucrători.

O altă problemă serioasă era aceea de a li se asigura pastorilor salariu. Majoritatea acestora, pe lângă activitatea de predicare și vizitare, trebuia să lucreze pentru a se întreține. În aprilie 1858, în timp ce conducătorii studiau Biblia, sorei White i s-a arătat în viziune că Biblia conține un plan pentru susținerea pastorilor și ei s-au hotărât să-l descopere. Planul pe care l-au descoperit atunci l-au numit „dăruirea sistematică” și a fost votat de biserica din Battle Creek, Michigan, la închiderea Sabatului din 29 ianuarie 1859. Dăruirea sistematică a fost un pas important în direcția bună, deși planul de susținere a pastorilor printr-o zecime întreagă a fost pus la punct douăzeci

de ani mai târziu. Dăruirea sistematică a ajutat Biserica Adventistă să realizeze mult în toată lumea.

Dar ceea ce i-a convins în cele din urmă pe membri să adopte o formă centrală de organizare a fost necesitatea obținerii dreptului legal de proprietate. James White era preocupat mai ales de casa de editură, singura instituție condusă de adventiști. Evanghelistizarea depindea de cărțile și materialele tipărite aici, iar unitatea întregii mișcări era asigurată în mare măsură de revista *Review and Herald*. Și totuși, clădirea, cărțile, hârtia, mașinile, toate îi aparțineau legal lui James White. La invitația sa, în septembrie 1860, un grup de conducători și laici, întruniți la biserica din Battle Creek, a discutat subiectul acesta timp de trei zile. „Nu suntem atât de grăbiți”, a spus el, „încât să nu putem asculta argumentele celor care au eventuale obiecții.” Apoi, pentru a se obține acordul unanim al credincioșilor, discuția a fost prezentată în *Review* pe 9, 16 și 23 octombrie 1860.

După două zile, a fost votat un regulament simplu pentru o societate de editură, ea neavând încă nici un nume. Cum legile din Michigan nu permiteau înființarea unei societăți anonime, a trebuit să se discute și subiectul acesta, James White rostind atunci memorabilele cuvinte despre copilul căruiu nu i s-a pus nume. Inevitabilul s-a produs. Comitetul a votat să se adopte un nume. Dar ce nume? Unii au recomandat denumirea „Biserica lui Dumnezeu”, însă alții credeau că ea sună lăudăros. A fost propusă și adoptată hotărârea „ca să ne numim adventiști de ziua a șaptea”.

După organizarea și numirea Societății de editură adventiste de ziua a șaptea, organizarea deplină a Conferinței Generale a fost un proces relativ simplu, deși nu ușor. În primăvara anului 1861, conducătorii de la Battle Creek au recomandat ca diferitele comunități răspândite să se organizeze sub numele „adventistă de ziua a șaptea”. În octombrie 1861 s-au făcut primii pași spre formarea unei conferințe în statul Michigan, fiind ales un comitet al conferinței condus de Joseph Bates. În 1862 s-au format conferințe în alte câteva state. În octombrie 1862 s-a încheiat geneza conferinței Michigan, fiind ales primul ei președinte, un laic - William Higley.

În cele din urmă, în mai 1863, delegații din noile conferințe s-au întrunit la Battle Creek și au stabilit câteva principii simple de organizare a unei Conferințe Generale. James White, care pledase încă din 1850 pentru „ordinea evanghelică”, deși a fost propus spre a fi președinte, a refuzat această funcție, considerând că, dacă ar accepta-o, unii s-ar putea îndoi de motivele sale. În urma refuzului său, a fost ales John Byington, el devenind astfel primul președinte al Conferinței Generale.

În afară de votarea unui regulament și alegerea președintelui și a altor conducători, prima sesiune a Conferinței Generale a stabilit și un procedeu prin care pastorii să primească delegație și un salariu regulat - cam 5 dolari pe săptămână - din dăruirea sistematică. Acum bisericile locale puteau stabili ușor dacă un pastor care le vizita era un adevărat adventist de ziua a șaptea sau dacă exprima doar păreriile câtorva persoane. Pastorii puteau economisi foarte mult timp și energie lucrând în zone stabilite, în loc să alerge la nesfârșit pe la toate comunitățile. Membrii puteau să apeleze la o autoritate mai înaltă, dacă se considera tratați nedrept de biserica lor locală. Și fiecare știa, în sfârșit, cine este. Putea spune cu încredere: „Sunt adventist de ziua a șaptea”.

Teologia pentru toți - 1

„Nu răspunde nebunului după nebunia lui, ca să nu semeni și tu cu el. Răspunde însă nebunului după nebunia lui, ca să nu se creadă înțelept.“ Proverbele 26,4-5

Frumosul pe deplin înțeles încetează să mai fie frumos, taina pe deplin înțeleasă încetează să mai fie taină. Și, pentru că ne plac frumosul și taina, ne vom strădui adesea să le avem, fără să le înțelegem. Sfintele Scripturi abundă de frumos și de taină, lucru care i-a determinat pe mulți cugetători să stea departe de ele și să-și impună să tacă în fața unui asemenea sacru. Din contră, alții, care nu au știut niciodată ce înseamnă frumosul și taina, au pângărit cu întortochelele lor superficiale simplul curat și înveșnicitor al frumosului și al tainei lăsate de Dumnezeu în Sfintele Scripturi.

Începând cu acest articol, doresc să cercetăm un segment din frumosul biblic pe care îl cunoaștem sub denumirea de paradox. Cercetarea noastră nu își propune să convertească imaginea sacră, prin explicații laice, într-o așezătură accesibilă ochiului pângărit. Nu! Ci ne propunem să devenim noi accesibili Sfintelor Scripturi, făcându-ne astfel cugetul o parte din frumosul care va constitui studiul fiecărui mântuit, în veșnicile pregătite pentru scopul acesta.

„Acolo minți nemuritoare vor contempla cu o bucurie care nu va slăbi niciodată minunile puterii creatoare, tainele iubirii răscum-părătoare... și încă vor mai fi noi culmi de urcat, noi minuni de admirat, noi adevăruri de înțeles, ținte noi care să solicite puterile minții, ale sufletului și ale corpului... Toate comorile universului vor fi deschise spre studiul mântuiților lui Dumnezeu.“ (Ellen White, *Tragedia Veacurilor*, ed. 1981, pag. 621)

Primul pasaj biblic pe care îl vom cerceta din această perspectivă îl găsim în cartea Proverbelor

Iacob Coman

la capitolul 26,4-5: „Nu răspunde nebunului după nebunia lui, ca să nu semeni și tu cu el. Răspunde însă nebunului după nebunia lui, ca să nu se creadă înțelept“. Citind acest pasaj, luăm notă destul de ușor despre două porunci: 1. „Nu răspunde nebunului...“ și 2. „Răspunde nebunului...“ Textul nu lasă nici o alternativă. Tăcerea nu este un mod de exprimare de care putem face uz dacă vrem, ci este o obligație. De asemenea, replica nu este o variantă, ci tot o poruncă.

Răspunsul meu neverbal sau verbal trebuie să dea în vileag nebunia nebunului, să-i demaște josnicia, în favoarea măreției, unicității și suveranității lui Dumnezeu.

Cine decide și cum se poate decide să ascuți de aceste două porunci?

Una dintre posibilități ar fi ca termenul *nebum* din versetul 4 să desemneze o altă categorie de oameni decât cel din versetul 5. Există cel puțin trei cuvinte ebraice redate în traducerea românească prin substantivul *nebum*. Aceștia sunt: *k'seel*,

„neghiob“, „cineva care pricepe greu un lucru“ (Prov. 26,4-5), *n'vah-vahl*, „prostie“, „nebumie“ (1 Sam. 25,25) și *tah'-gam*, „fără cuviință“, cu sensul de „fără gust“ sau „așa cum un om bătrân dă în mintea copiilor“ (1 Sam. 21,13,14). În cazul în care în Proverbele 26,4-5 substantivul *nebum* din limba română ar fi fost corespondentul pentru doi termeni ebraici, chiar dacă aceștia sunt interschimbabili,¹ am fi putut, cu ajutorul rădăcinii și al încărcăturii semantice, să le dăm anumite nuanțe de sens. Aceasta ne-ar fi ajutat în dorința de a nu intra în conflict cu nici una dintre aceste porunci. Problema este că în ambele versete apare același termen, *k'seel*. În acest caz, rezultă inevitabil că replica mută sau verbală nu este determinată de categoria mintală a insului, ci de un alt factor.

Dat fiind faptul că aceste porunci nu apar în urma unui dialog, în care cineva să fi dat sau nu o replică verbală, va trebui să facem uz de alte contexte și informații ca să înțelegem corect acest text.

Prima încercare de dezamorsare a acestei tensiuni aparente au făcut-o traducătorii Septuagintei (traducerea greacă a Vechiului Testament) care, sesizând dilema din text, au introdus,² la începutul versetului 5, conjuncția *alla*, „dar“, în traducerea Cornilescu: „însă“. Aparent ea rezolvă situația, sugerând ideea de „totuși“, „în unele cazuri“, „când socotești“. Însă această propunere *reorientază* textul, făcând apel la o stare sentimentală umană, și nu la o lege divină așezată în om sau însușită de om.

Pentru a ne forma o imagine cât mai completă despre mesajul textului, vom lua ca exemplu două

aspecte din viața Domnului Isus Hristos, în care, prin purtarea Sa, El a sugerat și chiar a exemplificat un anumit fel de comportament în cazul unei provocări.

După ce Domnul Isus a fost vândut, s-au căutat mai mulți martori mincinoși pentru a-L putea învinui (vezi Mat. 26,59-63). După ce au vorbit toți aceștia, au venit doi martori cinstiți, care au reproduș cuvintele Sale cu privire la stricarea Templului lui Dumnezeu și la rezidirea lui în trei zile. Tăcerea Sa a devenit enervantă. El a tăcut și când au vorbit cei dintâi, și când au vorbit cei care spusese ră adevărul. Ba mai mult, El a continuat să tacă și în momentul în care a fost incitat de Marele preot.

„Cu multă răbdare, Domnul Hristos a ascultat declarațiile care se băteau cap în cap. El n-a scos nici un cuvânt în apărarea Sa. În cele din urmă, acuzatorii Săi au fost încurcați, confuzi și exasperați. Marele preot s-a ridicat și a plecat de la scaunul de judecată, cu fața schimonosită de patimă, vocea și comportamentul său arătând în mod clar că, dacă ar fi stat în puterea sa, el L-ar fi doborât la pământ pe arestatul dinaintea sa... Isus Și-a păstrat liniștea și pacea.” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1981, pag. 692)

De ce? Totdeauna când replica mea verbală incită logoreea nebunului sau îi furnizează material pentru batjocură ori mă asimilează în lumea lui, porunca este clară și fără alternativă: **nu răspunde nebunului!** De asemenea, „a intra în discuție cu un nebun, în termenii nebuniei lui, înseamnă a te înjosi la nivelul său și a accepta faptul că perspectiva lui asupra vieții este demnă de luat în considerație” (SDA Bible Commentary, vol. 3, pag. 1037). Este primejdios ca ucenicii Domnului Hristos să aibă un comportament atât de diferit de cel al Său. Această realitate se vrea consemnată în versetul 4 care, după unii comentatori, se pare că este o reformulare sau chiar o citare a unui vechi proverb ebraic: **Atunci când un om vorbește cu un nebun, doi nebuni vorbesc.**³

Deși unii preferă, ca exemplu de replică verbală, pasajul din Matei 22,15-22,⁴ aș dori să rămânem tot în contextul judecării Domnului Isus Hristos. Folosind un singur cadru, vom fi mult mai fideli textului din Proverbele, unde se pare că, în același timp și în același loc, trebuie să răspunzi și trebuie să taci. Atitudinea Domnului Hristos, înmănată într-o singură conjunctură, ne ajută să observăm destul de clar contrastul dintre replica neverbală și cea verbală, precum și realitatea ce s-a născut din fiecare.

Porunca din Proverbele 26,5 sună astfel: **Răspunde însă nebunului după nebunia lui, ca să nu se creadă înțelept.** De obicei, când un om primește o asemenea replică, el ori amuțește, ori face uz de metode care îl descalifică (înjură, te lovește etc). Dumnezeu îi poruncește credinciosului să răspundă provocării unui *nebun*, în așa fel încât acesta să fie discreditat fără posibilitatea reabilitării - cel puțin pe moment.

O asemenea imagine a creat Domnul Isus Hristos când a fost anchetat de preotul Ana (vezi Ioan 18,18-25). Acesta a încercat să se apropie de Fiul lui Dumnezeu, manifestând o falsă solidaritate cu El împotriva romanilor. El L-a întreat cu privire la planurile Sale și la învățătura pe care o dăduse mulțimii și ucenicilor. „Preotul Ana căuta să stoarcă niște declarații prin care să dovedească faptul că El intenționa să înființeze o societate secretă, cu scopul de a stabili o nouă împărăție.” (Hristos, *Lumina lumii*, ed. 1981, pag. 696) Însă Isus nu S-a făcut că nu știe, ci a dat un răspuns așa de categoric, încât preotul Ana, pe moment, nu și-a putut reveni. Domnul Isus i-a zis: „Pentru ce Mă întrebi pe Mine? Întreabă pe cei ce M-au auzit...” (Ioan 18,21). „Ana a fost adus la tăcere de răspunsul categoric pe care l-a primit. Temându-se ca nu cumva Domnul Hristos să spună ceva cu privire la felul său de comportare, pe care prefera să-l țină ascuns, el nu l-a mai zis nimic atunci.” (Idem, pag. 687)

Răspunsul unui credincios trebuie să fie așa de categoric, încât provocatorul să nu poată evita înfrângerea. Trebuie să reținem că nu este vorba de orice înfrângere. „Răspunde nebunului așa încât nebunia afirmației lui să fie dată în vileag în fața celor care ascultă și în fața lui însuși.” (SDA Bible Commentary, vol. 3, pag. 1037) Replica trebuie nu doar să-l pună pe cel în cauză în imposibilitatea de a-și continua batjocura, dar să-i și dezvăluie nebunia. Trebuie să observăm, în acest context, că Domnul Isus Hristos nu S-a purtat niciodată într-o manieră prin care să lase ca derăderea cauzei lui Dumnezeu și a lui Dumnezeu Însuși să prospere. Nu! Atât atitudinea Sa, cât și poruncile din pasajul de față, ne arată în mod evident datoria de a nu îngădui niciodată un asemenea lucru. Ultimul cuvânt sau ultima atitudine trebuie să fie totdeauna cea a lui Dumnezeu.

În concluzie, atunci când replica noastră neverbală sau verbală este cauzată de dorința de a *părea* „creștin” și „îngăduitor”, ea nu este altceva decât o formă mascată de a satisface dorințele eului nostru personal și de a ne sustrage de la ascultarea de porunca lui Dumnezeu. Printr-o asemenea atitudine, cauza lui Dumnezeu nu va fi niciodată onorată. De asemenea, când alegem să dăm un răspuns pentru a arăta istețimea noastră în contrast cu modestul mod de gândire al altora, denaturăm adevărata credință și creăm o imagine greșită despre Dumnezeu.

Răspunsul meu neverbal sau verbal trebuie să dea în vileag nebunia *nebunului*, să-i demaște josnicia, în favoarea măreției, unicității și suveranității lui Dumnezeu.

Note

1. J. D. Douglas, Dicționar Biblic, Editura Cartea creștină, Oradea, 1995, pag. 898
2. New King James Version, The Believer's Study Bible, 1991, pag. 881
3. Ibid.
4. Ibid.; vezi și SDA Bible Commentary, vol. 3, pag. 1037

Jacob Coma - ste vasionar în Conferința Tran. lnu. a de Sud.

Respirația - aerul

Omul poate supraviețui câteva săptămâni fără hrană, câteva zile fără apă, însă numai câteva minute fără aer. Acest element este esențial pentru viață. Mai puțin de cinci minute de stop respirator provoacă alterări ireversibile la nivelul neuronilor, celulele care formează creierul uman.

De ce este aerul atât de important? Pentru că aerul pe care îl respirăm conține oxigen. Atunci când inhalăm aerul în plămâni, oxigenul este transferat pe globulele roșii ale sângelui, cu ajutorul cărora este transportat la toate celulele organismului. Aceleași globule roșii preiau bioxidul de carbon (produs rezidual), pe care îl transportă de la celule la plămâni, de unde este eliminat în afara corpului, prin expirație. Cu alte cuvinte, respirația este procesul prin care corpul uman schimbă rezidul bioxid de carbon cu oxigenul datorat de viață.

În fiecare zi, plămânii trebuie să dea piept cu mai mult de 10.000 de litri de aer, care, în afară de oxigen și azot, conține un amestec de reziduuri industriale, materii organice și microorganisme. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a echipat plămânii cu mecanisme sofisticate de apărare. Aerul, care pătrunde prin căile respiratorii, nas, gură, trahee, bronhiile mari și bronhiole, este filtrat, umidificat și încălzit la temperatura corpului. În final, ajunge la ultimul compartiment al aparatului respirator, niște cavități extrem de mici numite alveole. Pereții acestor cavități (există aproximativ 300 de milioane de alveole cu o suprafață totală de 100 metri pătrați) sunt tapetați cu o rețea de vase foarte mici, numite capilare, care conțin sânge. Schimbul de gaze se realizează în câteva zecimi de

Ștefan Dan Mihăicuță

secundă și, în aproximativ un minut, tot sângele corpului trece prin plămâni, fiind oxigenat.

În mod normal, nasul filtrează o parte din praf și din particulele aflate în aer. Iată de ce este foarte important să respirăm pe nas.

O altă linie de apărare împotriva particulelor străine este reprezentată de ciliile vibratili, niște peri foarte fini care tapetează suprafața traheii și a bronhiilor mari. Ciliile execută mișcări ritmice, asemănătoare mișcării lanurilor de cereale în bătaia vântului, măturând particulele fine spre faringe, unde acestea sunt înghițite sau eliminate afară prin expectorație. Se cunoaște astăzi că fumul de țigară și infecțiile respiratorii paralizază mișcările cililor.

Eficiența respirației depinde de calitatea aerului pe care îl respirăm și de eficiența mișcărilor respiratorii.

Calitatea aerului

Aerul cel mai sănătos se află în imediata vecinătate a zonelor verzi, a mărilor și oceanelor. Acest aer conține oxigen produs de frunzele copacilor și de vegetația care plutește în oceane. Se estimează că algele mărilor produc aproape 90% din oxigenul atmosferic, restul provenind din plantele care cresc pe uscat. De aceea ne simțim foarte bine la mare sau la munte, unde există o abundență de oxigen și de ioni negativi în aerul pe care îl respirăm! Din contră, ne simțim obosiți după câteva ore petrecute în încăperi neaerisite sau în zone poluate, deoarece fumul și poluarea scad cantitatea de oxigen și de ioni negativi din atmosferă.

În spațiile închise, ionii negativi se pierd repede prin aderarea de părțile de metal sau de plastic

ale mobilierului precum și de îmbrăcămintea sintetică (de exemplu, cea din poliester). În plus, instrumentele electrice, prezente peste tot, la slujbă sau acasă, produc ioni pozitivi, mai puțin favorabili sănătății omului.

Aerul de cea mai proastă calitate se găsește în încăperile în care se fumează, în birourile aglomerate și în fabricile zgomotoase. Acolo unde este posibilă folosirea aparatelor care condiționează aerul, s-a observat că atenția, creativitatea și productivitatea au crescut cu cel puțin 10%. Acest lucru se datorează faptului că cele mai afectate de lipsa oxigenului sunt celulele creierului, în special neuronii din centrul rațiunii, judecării și emoțiilor. De aceea, respirația aerului din locuințele slab ventilate poate slăbi eficiența minții noastre.

Eficiența mișcărilor respiratorii

Singurul mod prin care putem obține oxigenul este respirația. Se pare însă că foarte mulți dintre noi nu folosim decât foarte rar capacitatea naturală a plămânilor. De regulă, utilizăm în repaus ceea ce fiziologii numesc volumul curent al plămânilor, echivalent cu aproximativ 500 ml de aer, ceea ce este foarte puțin. În timpul unui efort fizic susținut, precum și în respirațiile profunde voluntare, reușim să folosim și volumele expiratorii și inspiratorii de rezervă, adică mobilizăm încă 2500-3000 ml de aer în și din plămâni, ceea ce este cu totul altceva! Cu alte cuvinte, în mod obișnuit, respirăm superficial, ventilând numai zonele aflate la vârful plămânilor.

Noi suntem familiarizați cu numeroase pasaje din scrierile inspirate ale Spiritului Profetic - cărțile

Divina Vindecare, Sfaturi pentru Sănătate -, în care se subliniază importanța respirațiilor profunde și a mișcării în aer liber. Fiziologia modernă confirmă și recomandă aceste vechi adevăruri ca pe un mod de viață.

Fumatul este unul dintre cele mai dăunătoare obiceiuri pentru aparatul respirator. Fumul de țigară irită căile respiratorii și paralizază mișcările cililor vibrațili, dereglând astfel mecanismele fine de epurare-curățire mecanică a acestora.

Fumul de țigară conține mai mult de 2500 de substanțe chimice dăunătoare. Cele mai dăunătoare sunt monoxidul de carbon, nicotina și benzopireni. Nicotina îngustează aproape permanent arterele mici și atentează grav la libertatea omului (pe care Însuși Dumnezeu o respectă), ducând la dependență. Monoxidul de carbon alterează capacitatea globulelor roșii de a transporta oxigen. Benzopireni sunt cancerigeni, constatându-se că, dacă oamenii nu ar fuma, aproape 90% dintre cancerele pulmonare de astăzi nu ar exista.

Un autor a sistematizat bolile date de fumat, numindu-le A B C:

A = *ateroscleroza*, adică îngustarea permanentă a arterelor, cu scleroza pereților acestora.

B = *bronșita cronică*. Apare după 10-15 ani de fumat și se manifestă

prin tuse cu eliminare de flegmă.

C = *cancer*. Aproximativ 30% dintre toate decesele prin cancer sunt cauzate de fumat. De asemenea, fumatul este responsabil pentru 90% dintre cancerile de plămâni, trahee și bronhii, pentru 92% dintre cancerile cavității bucale (buză, limbă, faringe), pentru 29% dintre cancerile de pancreas, pentru 48% dintre cancerile rinichilor, 84% dintre cancerile laringiene, 78% dintre cele esofagiene și 47% dintre cancerile vezicii urinare. Fiecare țigară fumată scurtează viața cu 13 minute, astfel încât anul unei persoane care fumează nouă-zece țigări pe zi are numai 11 luni.

Dependență, boală, moarte. Cât de fără sens este să fumezi, nu-i așa?

Fumatul pasiv oferă un motiv în plus de îngrijorare. Asociația cardiologică americană a publicat un studiu care a arătat că inhalarea pasivă a fumului de țigară crește cu 30% riscul de a muri printr-o boală de inimă și este cauza a peste 40.000 de decese pe an în America. Alte efecte ale fumatului involuntar sunt următoarele: iritațiile oculare, tusea, durerea de cap, congestia nazală, agravarea unei boli pulmonare sau cardiace, bronșite și pneumonii la copii.

Iată, așadar, câteva recomandări practice:

- Deschideți în fiecare zi ferestrele și lăsați aerul proaspăt să intre în locuința dv.
- Practicați exerciții fizice în aer liber. Mișcarea întărește musculatura respiratorie și crește capacitatea pulmonară utilă.
- Deprindeți-vă să aveți o postură bună a corpului. Stați cu spatele drept și cu umerii trași înapoi. Aceasta va mări posibilitatea de a respira mai adânc.
- Concentrați-vă și respirați deoseori cât mai profund. În mod conștient, trageți adânc aer în piept, amintindu-vă că, de regulă, respirăm superficial. Aerul proaspăt vă va limpezi mintea și vă veți simți mai ageri și mai plini de viață.

Iată trei modalități practice prin care ne putem îmbunătăți în mod semnificativ performanțele respiratorii și, implicit, pe cele intelectuale:

1. Postura ideală

Umerii trași în spate, pieptul în față, spatele drept, îmbrăcăminte lejeră care să nu jeneze mișcările respiratorii. Luați chiar acum această atitudine! Deja vă folosiți încă 500 ml din capacitatea pulmonară!

2. Respirația diafragmatică

Iată un exercițiu prin care vom putea pune la treabă și musculatura accesorie a aparatului respirator (pe care, nefolosind-o, o putem pierde):

- Stați în picioare cu mâinile deasupra capului.
- Trageți încet aer în piept, cu gura închisă. Dacă veți pune mâna la baza toracelui pe coastele inferioare, veți simți cum acestea se mișcă spre în afară.
- Lăsați să vi se dilate toracele în timp ce continuați să trageți aer în piept! Când ați ajuns la maximum, mai trageți o gură de aer. Acum, marea majoritate a teritoriilor pulmonare sunt pline cu aer care oxigenează din abundență sângele corpului dv.
- Cu gura ușor deschisă, lăsați tot aerul să iasă din plămâni, în timp ce vă aplecați încet în față. Tușiți apoi în această poziție, pentru a scoate încă o gură de aer afară din plămâni. Ați reușit acum să eliminați marea majoritate a reziduurilor vehiculate pe această cale.
- Repetați exercițiul de 5-10 ori în aer liber sau cu geamurile deschise.

3. Efort fizic susținut

Cei care fac exerciții fizice regulate reușesc să-și crească de până la 20 de ori volumul de aer ventilat, ceea ce înseamnă o îmbogățire considerabilă a concentrației oxigenului în sânge, cu creșterea energiei și a stării de bine.

Dr. Ștefan Dan Mihaicuțu este directorul Departamentului Sănătate și temperanță, Conferința Banat.

Cărți noi pentru Anul sănătății și vindecării

Evanghelizarea medicală de Eric Hon, traducere de Adrian Bocăneanu, Casa de Editură Viață și Sănătate, București, 1996, recenzie de dr. Johannes Hawlitschek.

Generale și a fost tradusă deja în mai multe limbi.

Prof. dr. Johannes Hawlitschek conduce Departamentul de sănătate în Diviziunea Euro-Africa a Bisericii Adventiste.

Divina vindecare de Ellen White, traducere de Barbu Emanuel Sandu, Casa de Editură Viață și Sănătate, București, 1997, recenzie de dr. Vasile Cotaru.

Evangelia sănătății s-a îmbogățit cu o nouă traducere a cărții *Divina vindecare*, o carte apărută în urmă cu aproape un secol (1909).

Întotdeauna m-am bucurat de achiziția unei cărți medicale, mai ales când se procura mai greu. Auzeam de ea, de valoarea ei, și trăiam gândul că, o dată ajuns în posesia ei, examenul e ca și luat și voi stăpâni bine un segment al patologiei umane.

Am fost fericit când, de peste ocean, un suflet ales mi-a trimis o carte valoroasă și mult dorită. Eram acum printre rarii posesori care puteau deschide acea carte străină. Dar și acest volum impresionant are limite, iar patina timpului și-a lăsat amprenta.

Fiecare carte medicală aduce ceva nou - dar o ediție nouă o depășește pe cea anterioară, iar la rândul său, valoarea ei scade cu timpul, devine perimată.

Divina vindecare, o carte apărută în vremea copilăriei științei medicale, nu numai că și-a menținut valoarea în timp, ci valoarea ei este într-o continuă creștere.

Știința medicală laică în mod permanent confirmă inepuizabilul tezaur de adevăruri înscrise în această carte, recunoscând că valorile divine sunt mai presus de orice valoare.

În ultimii ani, apar noi studii care revoluționează știința și practica medicală, dar *Divina vindecare* rămâne ca un monument care îi luminează pe toți cei care doresc aceasta, fiindcă autorul ei, din spatele uneltei omenesti care a scris-o (Ellen White), este Dumnezeu - Creatorul acestei minunate mașinării numite ființa umană. O lumină dată de Dumnezeu nu se stinge, ci, cu cât te apropii de ea, puterea ei crește.

Scrisă într-un limbaj simplu, accesibil atât savantului, cât și copilului, cartea e plină de adevăruri care, dacă sunt luate în seamă, vor feri de boală, vor duce la lungirea vieții, la bătrânețe fericită și fără o alergare continuă între policlinică și farmacie.

Divina vindecare este și o carte a iubirii, pentru că, în locul aroganței actului medical, ni-L prezintă pe Domnul Isus care, cu delicatețe și tact, Se apropia de fiecare suflet aflat în suferință, redându-i sănătatea pierdută și pacea sufletească. Ne descoperă cauza tuturor bolilor, păcatul, altfel spus călcarea legii divine, care include în ea și legile sănătății.

Divina vindecare nu se ocupă numai de sănătatea trupului, ci și de cea a sufletului, adresându-se omului ca unui întreg. Domnul dorește ca, având un trup și un psihic sănătos, să putem face alegerea cea bună pentru veșnicie.

Domnul Hristos, Cel care vreme de trei ani și jumătate a folosit majoritatea timpului Său pentru vindecarea celor aflați sub povara suferinței, ne trimite acum, la sfârșitul timpului, această carte, ale cărei adevăruri, dacă le vom lăsa să atingă viața noastră, ne vor ajuta să fim așa cum dorește El - lumina lumii.

Dr. Vasile Cotaru este prezbiter în comunitatea Labirint, București.

Aceasta este una dintre cele mai bune cărți pentru religia practică. Prima parte prezintă exemplul Domnului Isus Hristos, felul în care S-a ocupat El de nevoile oamenilor. Ea subliniază importanța unei lucrări personale, de la om la om. De asemenea, se arată unde se pot găsi informații pentru a face lucrare misionară, care sunt caracteristicile unui bun misionar și cum să se înceapă. Autorul însuși a fost pentru mulți ani un conducător al lucrării misionare medicale.

A doua parte a cărții descrie situația îngrijirii medicale în secolul trecut, cum a început și s-a dezvoltat solia sănătății în biserica noastră și locul ei actual în predicarea Evangheliei. Este explicat clar fiecare dintre cele opt remedii naturale oferite de Dumnezeu (alimentația, mișcarea fizică, apa, lumina soarelui, temperanța, aerul, odihna și încrederea în Dumnezeu), iar un capitol descrie modul în care se poate evita extremismul. Ultimul capitol oferă adrese și informații utile.

Cartea se bazează pe Biblie și pe scrierile soriei Ellen White. Capitolele sunt organizate sub formă de lecții și într-o succesiune naturală. Limbajul este ușor de înțeles pentru oricine. Această carte este absolut necesară pentru fiecare pastor, medic, cadru sanitar mediu și persoană laică pe care îi interesează să trăiască o viață sănătoasă și să-i ajute pe alții. *Evanghelizarea medicală* este recomandată în mod deosebit de departamentul de sănătate al Conferinței

Lei îndelung răbdători

Ai văzut vreodată o leoaică împreună cu puii ei? Poate că i-ai văzut la televizor sau pe o casetă video sau poate că ai avut ocazia să-i vezi la grădina zoologică. Este foarte plăcut să te uiți la ei, pentru că puilor de leu le place să se joace.

Mai întâi ei învață să se joace cu părinții lor. Leoaica este foarte răbdătoare. Ea își lasă puii să se târască peste ea, să o lovească și să o muște cu dințișorii lor. Își încolăcesc coada, așa încât puii să încerce să o prindă. Stând liniștită, le permite să sară pe ea, să o pândescă, să se năpustească asupra ei, să mârâie și să-și arate colții - chiar dacă, probabil, ea vrea să ațipească puțin.

De ce suportă ea aceasta? Cu o singură mișcare a labei sale puternice, ar putea să-i cumintească și să-i învețe să o respecte.

Ea tolerează toate acestea fiindcă este atât de important ca puii de leu să se joace. Învățând să stea la pândă și să vâneze, să se repeadă asupra prăzii și să lupte, ei își formează deprinderile de care vor avea nevoie pentru a deveni buni vânători. Pentru a supraviețui, este nevoie ca ei să învețe să vâneze.

De aceea are răbdare leoaica. Ea tolerează cu

Rosy Tetz

demnitate ghidușile puilor. Suportă cu bunătațe nechibzuința lor. Este îndelung răbdătoare.

Dumnezeu vrea să fii și tu ca o leoaică. Apostolul Pavel a trimis unei biserici o scrisoare, în care le spunea oamenilor că este nevoie ca ei să facă mai mult efort ca să se înțeleagă bine unii cu alții. El le-a scris astfel: „Să vă purtați... cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste” (Efes. 4,1.2).

Probabil ai observat că în lumea aceasta sunt oameni care te scot din sărite. Ei nu vor să ofere nimic, se vaită, vorbesc întruna - sunt o adevărată calamitate. Când te afli în jurul unor astfel de

oameni, aproape că ai vrea să-i plesnești.

Însă Biblia spune că există o soluție mai bună: fii răbdător! Tolerază-i! (Crezi că și ursoaica trebuie să suporte joaca săcâitoare a puilor ei?) Dacă îi lovești pe oamenii care te irită, vor vrea să te lovească și ei, iar astfel lucrurile nu fac altceva decât să se înrăutățească. Dar sunt șanse bune ca situația să se amelioreze, dacă tu îi suporti, îi iubești și dacă îți aduci aminte că și ei trebuie să învețe să fie buni.

Răbdarea este unul dintre lucrurile care se învață cel mai greu. Dar fii răbdător! Încearcă mereu! Și adu-ți aminte de leii îndelung răbdători!

Adventist Review, 24 aprilie 1997

„Duceți-vă și voi în via Mea”

Mare este secerișul, dar puțin sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrătorii la secerișul Său. (Luca 10,2)

După aproape două mii de ani de când au fost rostite și repetate aceste memorabile cuvinte, ele își păstrează încă actualitatea. Cu toate că, între timp, numărul vestiitorilor Evangheliei mântuirii a sporit considerabil, secerișul încă este mare, foarte mare, și numărul secerătorilor încă este sub nevoile câmpului cu lanuri „gata pentru seceriș”.

Deși numărul total al diferitelor categorii de lucrători ai Bisericii Adventiste din România, fără a lua în calcul evangheliștii cu literatură (colportorii), al căror număr în continuă fluctuație este de peste 300 de angajați, nevoile lui Dumnezeu depășesc cu mult posibilitățile acestora și pot fi satisfăcute numai prin implicarea majorității celor chemați să vestească „puterile minunate ale Celui ce ne-a chemat din întinerie la lumina Sa minunată” (1 Petru 2,9). Fie ca poporul răscum-părat al lui Dumnezeu să înțeleagă cât mai repede că Mântuitorul îi somează încă pe toți beneficiarii jertfei Sale: „Duceți-vă și voi în via Mea” (Matei 20,4).

Cu toate că fiecare dintre noi este invitat să se implice în serviciul Maestrului, nu toți sunt chemați să și con-

sacre tot timpul în această lucrare sau să îndeplinească același gen de activitate. Chiar dacă ni se cere să folosim tot timpul și toată puterea noastră pentru vestirea soliei mântuirii, nu putem săvârși decât acele lucruri pentru care am primit chemarea din partea lui Dumnezeu și recunoașterea din partea bisericii. Una dintre calificările necesare pentru ca o persoană să poată oficia orice serviciu ritual din biserică și în orice loc ar fi numită este întărirea prin binecuvântare ca pastor, adică hirotonisirea.

Cu puțin timp în urmă, numărul pastorilor hirotonisiți ai bisericii noastre era sub o sută, mai puțin de o treime din totalul angajaților în câmpul Evangheliei. Condițiile vitrege din regi-mul trecut ne-au împiedicat să ne pregătim cadrele necesare. Dar Dumnezeu S-a îndurat de noi și, iată, situația este în curs de schimbare.

După îndelungi așteptări, străduințe și rugăciune, biserica a recunoscut chemarea lui Dumnezeu la slujirea de pastor a unui număr de 16 pastori asistenți, pe care i-a întărit prin binecuvântare în perioada 19 aprilie - 24 mai 1997. Iată datele și locurile acestor ceremonii și numele celor hirotonisiți:

19 aprilie, Onești (Conf. Moldova): Gabriel Ban,

Gabriel Dincă, Constantin Iosub, Ticu-Ion Mohorea

3 mai - Vaida-Camăraș (Conf. Transilvania de Nord): Csergezan Bernard, Ilyes Ianos Bela, Orban Ioan, Ioan Gheorghe Rotaru

17 mai - București-Labirint (Conf. Muntenia): Daniel Nae, Valeriu Petrescu, Gabriel Radu, Vadic Tănase

24 mai - Tg. Mureș (Conf. Transilvania de Sud): Elisei Iacob Nădășan, Nagy Karoly, Iacob Pop, Horea Tămășan

La serviciile de hirotonisire din cele patru localități, au participat mulțimi impresionante de membri ai biseciei din împrejurimi sau de la mari distanțe și invitați din afara bisericii. Sălile au fost arhipline și mulți participanți au urmărit programul în săli anexe sau în curte.

Au fost prezenți reprezentanți ai uniunii, ai conferințelor și mulți pastori. Președintele și secretarul uniunii au fost prezenți la toate ocaziile. La fel și trezorierul uniunii, cu excepția serviciului din Conferința Transilvania de Nord. La unele ocazii au fost prezenți și alți reprezentanți ai uniunii. În fiecare conferință în care s-a oficiat un asemenea serviciu, au fost prezenți aproape toți membrii comitetului conferinței locale.

Atmosfera a fost sărbătorească, emoționantă, solemnă, înălțătoare și greu de uitat. Publicul prezent la fiecare ocazie a participat intens la bucuria și emoția ceremoniei.

Predicile rostite de președintele uniunii, Adrian Bocăneanu, fie că era vorba de implicarea membrilor biseciei în activitatea de conducere, de caracteristicile adevăratului ucenic al lui Isus, de unitate, armonie și conlucrare plină de compasiune pentru salvarea celor căzuți în mizeria lumii sau de învățăturile din

cartea lui Iona, au fost mișcătoare, instructive, originale și inspirate.

Mereu s-a subliniat nevoia unității dintre cei chemați la răspunderi mai mari și masa credincioșilor din biserică. Măreția de caracter a Mântuitorului, pentru înălțarea căruia Ioan Botezătorul era dispus să se micșoreze, a fost prezentată în mod accentuat, în timp ce au fost relevate și pericolele care ne pândesc din propria noastră fire și care solicită nevoia de veghere continuă și relație neîntreruptă cu Izvorul puterii.

La rugăciunea de hirotonisire, rostită de secretarul uniunii, soțiile pastorilor respectivi au îngenucheat alături de soții lor, în semn de unitate pentru noua etapă a slujirii lor, în timp ce mâinile pastorilor oficianți au fost așezate pe capul soților lor.

Cuvântul de bun venit în noua calitate a fost adresat de fiecare dată și soțiilor de pastori de către o reprezentantă a acestora din fiecare conferință. Biserica adventistă recunoaște rolul important al soțiilor de pastori în lucrarea soților lor, valoarea spiritului de echipă din cadrul cuplului pastoral.

Cuvântul de trimitere adresat pastorilor hirotonisiți din fiecare conferință a fost rostit de președintele conferinței respective.

Ca mădulare ale aceluiasi trup (biserica), fiind conduși de același cap (Isus Hristos) și animați de același Duh, având aceeași credință și fiind chemați la îndeplinirea aceleiași misiuni, avem datorii sfântă de a acționa cu toții în spiritul lui Hristos și pentru împlinirea scopurilor Sale.

Domnul a promis poporului Său pocăit că îi va da pastori după inima Sa (Ieremia 3,14,15). Fie ca această făgăduință să devină o realitate în biserica rămășiței.

(Aron Moldovan, secretarul uniunii)

În cadrul ceremoniei din comunitatea Labirint-București, fr. Aron Moldovan înmânează diplomele de hirotonisire.

Congresul național al tineretului

Congresul tineretului, cu motoul „La dispoziția tuturor”, va avea loc la Timișoara, între 24 și 27 iulie, și va fi urmat de o instruire a liderilor de tineret până pe 29 iulie. Invitații speciali vor fi: José Figols, Jon Dybdahl, Pat Gustin, Alexander Nobel (eroul cărții *Voi muri în libertate*).

Sunt așteptați 300 de delegați, numiți de conferințe, și 3.500 de participanți, prin înscriere la conferințe. Cheltuielile de înscriere cuprind taxa de înscriere (15.000 lei), pentru cazare (10.000 lei/zi, în cămine studențești) și pentru masă (15.000 lei/zi, trei mese/zi, la cantina studențească). Fiecare conferință și biserică locală sunt rugate să ia măsuri de susținere a delegaților. (Ion Bucuman)

AFDMC comunică:

Asociația foștilor deținuți pe motive de conștiință (AFDMC) din România îi roagă pe toți foștii deținuți ca, la întâinirea de la Ploiești (29-31 august, în comunitatea Sion, str. Mercurului nr. 9), să vină cu o fotografie tip buletin, necesară pentru schimbarea carnetelor-legitimăție. Toți cei care nu și-au depus dosarele în baza Decretului-Lege 118/1990 să se prezinte urgent la comisia județeană cu următoarele acte: copie de pe sentință sau, în lipsa acesteia, declarație de la doi martori, copie de pe biletul de liberare, copie de pe certificat de naștere și o cerere.

Pentru informații suplimentare, vă puteți adresa președintelui Asociației, pastor pensionar Traian Nicolaescu, Târgoviște, B-dul Castanilor nr. 16, cod. 0200, telefon 045- 614076. (Traian Nicolaescu)

Adunarea pastorilor pensionari urmează să aibă loc între 6 septembrie, ora 18, și 8 septembrie, ora 13, tot la biserică „Noul Grant”.

București, în apropierea Podului Grant, pe str. Lucăcești nr. 32.

Adunarea va fi deschisă de președintele uniunii. Cu vântul de încheiere va aparține directorului Casei de pensii.

Se poate conta pe găzduire pentru două nopți

și pe suportarea de către unine a cheltuielilor de deplasare pentru cei care vor folosi tichetele de călătorie cu reducere pe calea ferată. Sunt invitați toți pastorii pensionari, indiferent de apartenența lor la Asociație. Este de dorit ca în cursul lunii iulie cei care doresc să participe să se anunțe telefonic sau în scris.

Sunt așteptate sugestii pentru buna alcătuire și derularea programului. De asemenea, se așteaptă material scris care să conțină ceea ce se consideră că trebuie transmis generației următoare - din istoria adventă, vizând pionierii noștri și evenimente remarcabile din trecut.

Pot fi contactați frații: Dumitru Stoica, 77732 București, Calea Crângași nr. 25 bl. 20 sc. 3 ap. 79, tel. 01-637 72 58, și Vasile D. Cojea, 77732 București, Calea Crângași nr. 17 bl. 7 et. I ap. I. tel. 01-637 20 95. (Vasile D. Cojea)

Seminar de instruire.

În perioada 8 - 10 mai s-a desfășurat la Brașov un seminar de instruire în cadrul departamentului Misiunea Femeii. Au participat surori delegate din toate conferințele uniunii române.

Invitat special a fost sora Ardis Stenbakken, director asociat al departamen-

tului Misiunea Femeii, de la Conferința Generală.

Întâlnirile au avut un caracter deschis, plăcut, subiectul principal fiind „Cum pot femeile adventiste să slujească mai bine nevoile semenilor lor”.

(Teodora Nae, coordonator al Departamentului Misiunea Femeii)

Corul de copii „Flori și stele” premiat. Pe data de 22 mai 1997, a avut loc în București prima ediție a Festivalului de creație și interpretare religioasă „A Ta este puterea”, organizat de Asociația pentru pace a religioșilor din România.

Biserica noastră a fost prezentă la acest Festival prin Corul de copii „Flori și stele” al bisericii adventiste Noul Grant, București. Ei au participat alături de coruri din bisericile ortodoxă, catolică, mozaică, musulmană, Corul Academiei de Muzică Ciprian Porumbescu din București, Corul Carmina Tenera, al Palatului Copiilor din București și altele.

Corul de copii a obținut locul III la secțiunea „Interpretare”. Cu această ocazie, Corul de copii a prezentat melodia „Isuse scump”, pe un aranjament muzical al unei piese compuse de Cesar Franck. (René Stoica)

Acțiune în favoarea victimelor SIDA.

Pe data de 18 mai 1997, la ora 16, a avut loc la Mangalia programul „HIV - o gândire pozitivă”, la care au fost invitați părinții și copiii afectați de HIV/SIDA. Acțiunea a fost organizată de Asociația familiilor și copiilor afectați de HIV/SIDA, „O rază de lumină”, din Mangalia, și de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

Obiectivele acestui program au fost: redarea speranței prin întărirea încrederii în Dumnezeu; oferirea unui cadru care să alunge descurajarea și singurătatea; încurajarea altor

organizații/persoane care să ofere sprijin în viitor. Programul a cuprins următoarele puncte: proiecții video; discuții interactive; mesaj spiritual intitulat „Dumnezeu - speranța noastră”; piese corale religioase.

Pentru desfășurarea programului, biserica adventistă din Mangalia a pus cu bucurie la dispoziție sala sa de cult. În urma programului, 20 de familii au solicitat să fie vizitate. Părinții, însoțiți de copii, au intrat cu suspiciune în biserică, dar au plecat zâmbind. Fiecare familie a primit un pachet consistent, cu produse alimentare de bună calitate. Donatorii sunt din Norvegia, Mangalia, Torspar.

Următorul program, cu tema: „Metode nemedicamente de susținere a sistemului imunitar”, va avea loc pe data de 29 iunie 1997, ora 10. (Roland Paraschiv)

Concurs coral internațional la Darmstadt.

În perioada 23-26 martie 1997, s-a desfășurat a doua ediție a concursului coral internațional de la Darmstadt, Germania. Ca și acum doi ani, țara noastră a avut reprezentanți de seamă. Dând dovadă de calitate interpretative deosebite, toate cele trei formații românești participante au cules roadele talentului și muncii lor deosebite. Astfel, formația camerală „Akord” din București s-a clasat pe primul loc la categoria coruri de cameră, corul „Mesagerii speranței”, din Piatra Neamț, a obținut două locuri II (categoria muzică sacră și repertoriu liber), iar corul de cameră „Cantus Firmus” din București, la aceleași categorii, două locuri II și un loc III. Prezența celor trei formații românești a constituit pentru ascultători momente de reală satisfacție sufletească și spirituală. (Gabriel Pavel)

ICC International Children Care Iubire și cămin pentru copii

ICC este o organizație de ajutor și de dezvoltare. ICC există pentru a oferi cea mai bună îngrijire copiilor care au suferit abuzuri sau care se confruntă cu situații limită. Fiind o organizație neguvernamentală recunoscută pe plan internațional, ICC își îndeplinește obiectivele fără să ia în considerare etnia, apartenența politică sau religioasă a mediului din care provin copiii. ICC susține valorile creștine tradiționale referitoare la 1) potențialul fiecărei persoane de a reflecta imaginea lui Dumnezeu, 2) demnitatea fiecărei persoane și 3) importanța calității vieții. Biblia stă la baza principiilor directe și a valorilor spirituale folosite în procesul de educare a copiilor.

ICC România

De peste șapte ani, ICC România (Iubire și cămin pentru copii) și-a concentrat activitatea în acordarea de asistență socială familiilor. Acest mod de abordare a fost proiectat astfel încât părinții să-și poată îngriji copiii în cadrul familiei.

Însă, prin aplicarea acestui program, ICC nu a putut să se îngrijească de copii decât indirect. Astfel, părinții au acționat ca un tampon între ICC și copii, și, prin urmare, scopul urmării de asociație nu s-a realizat pe deplin. Sprijinul acordat de ICC a inclus: vizite, consiliere, asistență financiară.

ICC - o nouă orientare

ICC România a inițiat un proces de schimbare, astfel încât să stabilească un contact direct cu copiii abandonati. Până în momentul de față, s-a reușit efectuarea evaluării cerințelor în vederea îndeplinirii acestui proces.

Primul pas făcut în această direcție a fost acela al închirierii unei clădiri pentru centrul de primire. Acest centru de primire va fi deschis foarte curând.

De asemenea, în acest plan a fost inclus un program de voluntariat, primit cu mult entuziasm de membrii comunității Dynamis din București. Membrii comunității s-au arătat deschiși și sunt gata să ne ajute în dezvoltarea și în aplicarea acestui program. Până în momentul de față, am primit patruzeci de cereri de înscriere ca voluntari. În prezent, șase voluntari au început să lucreze, realizând deja patruzeci și două de ore în favoarea copiilor care așteaptă ajutor. Dorim să le mulțumim și pe această cale pentru ajutorul oferit. Filozofia ICC referitoare la activitatea voluntarilor consideră că acest mod de a pune în practică principiile creștine este cel mai potrivit pentru a-i ajuta pe cei ce se află în nevoie. Programul de voluntariat a fost creat în perioada în care ICC începuse procesul de schimbare a orientării sale spre ajutorarea directă a copiilor abandonati. Astfel voluntarii au ocazia să viziteze acele familii care au beneficiat de sprijinul ICC.

În acest sens, au fost organizate două seminarii de orientare cu scopul de a pregăti voluntarii în vederea desfășurării în bune condiții a activității lor. Dacă inimile dv. sunt mișcate când vedeți un copil hoinărind pe străzi, cu privirile goale, fără strălucirea pe care o oferă o copilărie fericită, dacă simțiți că Dumnezeu dorește să vă folosească pentru a aduce un pic de bucurie în viața lor, nu ezitați să contactați ICC România, pe coordonatorul programului de voluntariat, Brenda Padina, la telefon 01-659 66 63.

Olimpiada de religie. Duminică 18 mai, la sediul Liceului Adventist Ștefan Demetrescu din București s-a desfășurat Olimpiada de religie - faza pe uniune, pentru elevii din liceele adventiste și de stat. Au participat 35 de elevi, calificați la nivelul celor șase conferințe. Premiul I a fost acordat tinerilor Daniel Olariu, de la Liceul Adventist din București, și Laszlo Szabo, de la Liceul Adventist din Cluj Napoca. Premiul II, lui Gheorghijă Vrabie, din Văleni, Dâmbovița. Premiul III, lui Liviu Anton, din Bacău.

Au fost acordate de asemenea trei mențiuni, pentru Dragoș Brâncoveanu, din Târgoviște, Liliana Mesaroș, Liceul Adventist din Cluj Napoca, și Daniel Neagu, Liceul Adventist din Craiova.

Dintre primii șapte clasați, patru sunt elevi la liceele adventiste. Au fost acordate pentru câștigători premii în valoare de 1.650.000 lei.

Aș dori să-i încurajez pe cât mai mulți tineri să participe la astfel de manifestări în viitor, unde toți vor avea de câștigat. Pentru anul următor, olimpiada se va organiza pe patru niveluri,

pentru a fi antrenați cât mai mulți tineri, astfel: faza I, pe district pastoral, faza II, pe district misionar, faza III, pe conferințe, faza IV, pe uniune. Vom comunica din timp informațiile necesare pentru olimpiada de religie din anul 1998.

(George Modoran,
Departamentul Educație, Uniune)

Cursuri la Colegiul Newbold. Colegiul Newbold oferă cursuri umaniste de limba engleză, istorie și teologie, pentru studenți care doresc să poarte discuții stimulative cu creștini europeni, cursuri care le vor permite să integreze cunoștințe interdisciplinare. Cursurile trec dincolo de sala de clasă, cuprinzând locuri de interes cultural, istoric și literar, cum sunt Londra, Oxford și Windsor. Cei interesați se pot adresa la Registrar • Newbold College • Attn: HUM 97 Bracknell • Berkshire • RG42 4AN • England Tel 44 1344 54607 • Fax 44 1344 861692 sau la E-mail admissions@newbold.co.uk. Pentru toți studenții din Europa răsăriteană se acordă subvenții parțiale din partea statului. (Velda Cox, Newbold College)

Primul program de Biblie în limba română pe calculator!

Biblecor V.3.0 pentru WINDOWS 3.x/WIN 95

- Conține tot textul biblic (traducerea Comilescu).
- Afășează orice text biblic cu caractere românești, atât pe ecran, cât și la imprimantă.
- Oferă funcții complexe de căutare a cuvintelor și frazelor în tot textul sau într-un domeniu selectat.
- Exportă pasaje biblice și rezultatele căutării virtual în orice format DOS/WIN/WIN95.
- Permite adăugarea de comentarii proprii la versetele dorite, precum și exportul acestora direct în formatul editorului de texte favorit DOS/WIN.
- Concordanță completă (697.000 cuvinte) și multe altele!

Alegerea este a dvs.! Tel./fax (032)125333

E-mail u9603234@mail.cccis.ro

Biblesoft, Mihai Costache, Șos. Tudor Nicolae 28, Iași 6600

„Cântați Domnului o cântare nouă!“ (Psalm 96,1)

Interviu cu fratele Lucian Cristescu, șeful comisiei pentru noua carte de imnuri creștine

Frater Cristescu, de câțiva timp se vorbește despre alcătuirea unui volum de imnuri creștine. Există deja o carte, de fapt singura carte de *Imnuri creștine* (IC) folosită de biserică din țara noastră. Ce motive au dus la hotărârea de a pune o nouă carte de cântări la dispoziția bisericii?

Într-un fel, o nouă carte de imnuri creștine face parte din caracterul lui Dumnezeu. Vi se pare ciudat, nu-i așa? Dar iată numai câteva argumente:

Dumnezeu creează în permanență. Și tot ce face este nou, e inedit; nimic nu este o repetare identică a ceea ce a fost. Peste biserică Sa, El revarsă necontenit noi binecuvântări. Biserica Sa știe lucrul acesta și își înnoiește închinarea și slujirea față de Creator. Oare în timp ce studiile Școlii de Sabat se înnoiesc trimestrial, în timp ce predicile nu se repetă niciodată, tocmai cântările noastre să nu se înnoiască deloc?

La întrebarea dv., chiar Scriptura răspunde: „Cântați Domnului o cântare nouă“ (Ps. 96,1). Vedeti, în timp ce *adevărul* și doctrina sunt pentru todeauna aceleași, neschimbătoare, *trădirea* adevărului este mereu înnoită, niciodată aceeași, ca unda mereu proaspătă a izvorului și ca răsăritul inedit al fiecărei zile. Aș vrea să mă fac bine înțeles: un nou volum de imnuri nu nesocotește vechile cântări, de care ne este legat sufletul, ci doar aplică principiul Scripturii: „...lucruri vechi [dar] și lucruri noi“ (Matei 13,52).

Mai sunt câteva motive de ordin practic pentru o nouă carte de imnuri: în timp ce repertoriul corurilor din comunități se tot îmbogățește, tezaurul imnurilor pentru serviciile divine rămâne nedezvoltat, dureros de limitat. Iar comunitatea simte de multă vreme această frustrare. Se cade să-i venim în întâmpinare.

Și, în sfârșit, este nevoie de cântări pentru celelalte șase zile ale

săptămânii, pentru închinarea din cămin. Un prezbiter bătrân îmi spunea, cu amărăciune, că poporul nostru s-a dezobisnuit să mai cânte acasă. Ce să cânte? Tot mereu aceleași cântări? Uneori merge, altele... se cere „o cântare nouă“.

Ce obiective se urmăresc prin alcătuirea noii cărți de imnuri creștine?

Obiective? Îmi amintesc cum s-a alcătuit volumul prețios de *Imnuri creștine* pe care l-am folosit în tot acest secol. Un ofițer de aici, un avocat de dincolo, o lucrătoare biblică sau un misionar mânat de bucuria mântuirii au tradus și au versificat o bună parte din colecția germană *Zions Lieder* (Cântările Sionului). A lucrat fiecare cum a putut... și ce cântări nemuritoare am moștenit!

Numai că limba literară a evoluat și, pe ici pe colo, limbajul imnurilor noastre a rămas în urma exigențelor actuale. Alteori sunt nepotriviri grave de accent între muzică și poezie. Nouă, membrilor bisericii, toate textele ne plac, pentru că le-am acceptat ca atare și ne-am atașat de ele. Dar pentru un om din lume, care caută o credință actuală, exprimată într-un limbaj contemporan, nu toate textele sunt pertinente, corespunzătoare. Și gândiți-vă numai că, din 1990 până astăzi, aproape 40.000 de suflete noi s-au alăturat bisericii! Noi credem că imnurile trebuie să le corespundă și lor, nu doar părinților noștri.

Ne-ați putea da câteva exemple de corecturi de text ale unor imnuri creștine vechi?

Iată câteva dintre sugestiile noastre:

IC 51 strofa 2, text vechi:
*Lasă-mă la tronul milei
Pace să găsesc,
Pe genunchi plecat în rugă
Vina să-mi spășesc.*

Text nou:

*Iată, vin la tronul milei
Să mărturisesc.
Pe genunchi plecat în rugă
Pacea să-mi găsec.*

IC 61, strofa 2, text vechi:

*Alt mijloc de mântuire
Nu există, geaba cați.
Doar Isus cu-a Sa jertire
Ne făcu să fim curați.*

Text nou:

*Alt mijloc de mântuire
Căuta-vei în zadar.
Singura îndreptățire
Se găsește la Calvar.*

IC 63, strofa 3, text vechi:

*Neputând s-aduc nimic,
Lângă crucea Ta azi pic.
Gol sunt, dă-mi să mă-nveșmânt...*

Text nou:

*Neputând s-aduc nimic,
Stau la crucea Ta și zic:
„Eu sunt gol, dă-mi Tu veșmânt...“*

IC 144, strofa 1, text vechi:

*...Putere, vicleșug
El are din belșug,
Cât nu-i poți da de seamă.*

Text nou:

*...Putere, vicleșug
El are din belșug.
Dar Domnul e mai tare*

IC 240, strofa 5, text vechi:

*De-aceea și noi Ție
Rugămu-ne voios:
„Cu noi cu toți să fie
Azi harul lui Hristos!“*

Text nou:

*De-aceea, Doamne, Ție
Azi ne rugăm voios:
„Cu noi cu toți să fie
Iubirea lui Hristos!“*

Dar iată și un text complet refăcut. Comparându-l cu cel vechi, veți recunoaște motivele. La imnul 150, strofa a patra este nouă.

IC 30, text nou:

*Isus e cel mai bun prieten,
El e mereu de partea mea,
Prin orice greutateaș trece,
Eu știu că nu mă va lăsa.
De-aceea-mi place tot să spun:*

„Isus e-al meu prieten bun”

În nimeni nu mă pot încrede
Prietenii buni sunt mult prea rari
Și nimeni nu m-ar înțelege
Când mă ajung necazuri mari.
De-aceea-mi place tot să spun:
„Isus e-al meu prieten bun”.

Iubirea Lui e-așa de mare,
Că pentru mine S-a jertfit,
Mi-a pus în gură o cântare
Și-n mâini un steag nebiruit.
De-aceea-mi place tot să spun:
„Isus e-al meu prieten bun”.

IC 150, strofa 4 (nouă):

Când tot prin credință vei fi biruitor,
Te pleacă sub cruce, viteaz luptător!
Doar El este vrednic să fie nălțat!
Priveste spre Domnul, căci El te-a salvat!

Dar în privința laturii muzicale?

Din punct de vedere muzical, din cele peste șase sute de cântări cuprinse în *Imnurile creștine* (incluzând și *Flori de lăcrămioare* și *Florile credinței*), doar o treime au supraviețuit probei timpului și au circulație în biserică. Noul volum își propune să elibereze cartea de cântări de povara uriașă de piese fără utilitate și să le înlocuiască printr-un fond generos de cântări noi.

Mulți dintre noi am înțeles cât de necesar este să includem piese noi în *Imnurile creștine* abia la sesiunea Conferinței Generale de la Utrecht. În timp ce toată adunarea cânta, noi, românii, ne uitam unii la alții pentru că nu cunoșteam cântecul respectiv. Dar oare nu suntem toți o singură familie adventistă? Nu se cuvine să cântăm cu toții aceleași imnuri mari, pe care noi, românii le cunoaștem doar în mică măsură?

Câte cântări va avea noua carte? În ce proporție sunt cântări noi și în ce măsură se păstrează cântările clasice, care ne-au însuflețit atâția ani?

În conformitate cu informațiile culese de pe teren, am păstrat 240 de cântări: sunt marile imnuri advente care continuă să ne dea identitatea. La acestea se vor adăuga aproximativ 250 de noi imnuri, unele cunoscute - provenind din repertoriul bine cunoscut al corurilor noastre - iar altele necunoscute, dar încântătoare.

Ați putea să ne arătați un asemenea imn nou?

Da, și aș dori ca frații mei să-l și învețe de îndată. (Vezi pagina următoare.)

Există comunități mai ales comunități noi și cu un mic număr de membri - în care se cunosc puține cântări și chiar unele dintre acestea se cântă greșit. Cum credeți că ar putea fi aputate aceste biserici să beneficieze de noua carte de *Imnuri*?

Este adevărat. Comunitățile mari au coruri și organizații care le vor conduce, pas cu pas, în aventura descoperirii și însușirii noului repertoriu. Comunitățile mici și noi nu vor fi nici ele neglijate. Postul de radio *Vocea Speranței* va fi bucuros să imprime toate imnurile noi (ba chiar și pe unele din cele vechi, dar neînvățate) pe casete audio, care apoi vor putea fi ascultate oriunde și oriunde, mai ales în cămin. În felul acesta, în mai puțin de un an, până și copiii vor fredona noile imnuri ale Sionului.

Ce ne puteți spune despre comitetul care lucrează la această carte? De când se lucrează?

Numai Dumnezeu cunoaște toate detaliile acestei lungi călătorii de... chiar patruzeci de ani în jurul lui „Cadeș-Barnea”... Chiar înainte de a fi eu adventist, prin anii șazeici, o comisie de atunci se străduia să promoveze o nouă editare, zadarnic însă, datorită restricțiilor Departamentului Cultelor. La începutul anilor optzeci, fusese convocată și lucra o nouă comisie, însărcinată să îmbunătățească textul imnurilor și să lărgească repertoriul acestora.

După 1990, o a treia comisie s-a apucat voios de treabă. În această nouă formație se numărau în bună măsură membrii comisiei anterioare. De data aceasta, nu factori din afară ne-au frânat activitatea, ci o puzderie de priorități și urgențe, legate de organizarea activității bisericii în condiții de libertate. Gândiți-vă că, în 1990, nu exista aproape nici un departament al bisericii. Toate a trebuit să fie puse pe roate, printr-o lucrare de pionierat total. Plecarea unui om de bază al

comisiei (fratele Gabriel Dumitrescu) ne-a demobilizat și mai mult. Abia după 1996 s-a hotărât o nouă metodologie. A fost desemnat câte un tehnician pentru fiecare domeniu, unul pentru muzică și altul pentru text. Mai ales echipa de textieri, condusă de fratele Benoni Catană, a muncit cu o energie exemplară.

În ce stadiu se află cartea și când urmează să apară?

Corectarea textelor imnurilor vechi s-a cam terminat. Sperăm că munca brută, de finalizare a textelor pentru cele 250 de imnuri noi, să fie isprăvită până în octombrie a.e. Apoi o comisie de analiză și propuneri, care îi va reuni pe cei mai reprezentativi oameni de specialitate din țară, muzicieni și poeți, va evalua noul volum de imnuri. În sfârșit, comitetul uniunii va decide forma finală a mult doriutului volum. Va urma lucrul de tipografie. Primele șarje de *Imnuri* cu și fără note, va fi produsă atunci, într-un răstimp scurt.

Un singur neajuns ar putea să ne întârzie așteptările: găsirea banilor pentru tipărirea unui tiraj atât de uriaș pentru a satisface cererile bisericii. Poate va trebui să se folosească metoda preînscrisurii cu plata în avans... Comitetul uniunii studiază posibilitățile și, dacă va fi nevoie, va lansa la timpul potrivit un apel de necesitate.

În țara noastră există multe comunități de limba maghiară. Sunt planuri și pentru o carte de imnuri și în această limbă?

Comunitățile de limba maghiară sunt o parte vitală a bisericii noastre și au dreptul să se împărtășească de aceeași bucurii. Comitetul uniunii a încredințat deja fratelui Faluvegi D. sarcina să alcătuiască o echipă bună de traducători și textieri, care să reproducă același volum de *Imnuri creștine* în limba maghiară, un volum care să apară la scurt timp după ediția română.

Abia aștept ceasul fericit când să ne unim bucuria în același cântec nou și în aceeași veche speranță!

Interviul a fost luat de Mihai Ghioaldă.

Spune-mi povestea iubirii

Tell Me the Story of Jesus

Trad. CORNEL MAFTEI

JOHN R. SWENEY

1. Spu-ne mi po-ves-tea iu-bi-rii, Scrie' o pe i-ni-ma mea
2. Spu-ne'mi cum El, Îm-pă-ra-tul, Tre-ce pus-tiu ar-ză-tor,
3. Spu-ne'mi de jert-fa pe cru-ce, Spu-ne'mi cum El a'n-vi-at

Pă-nă ce zo-rii slu-ji-rii Tot po-ves-tind m'or a-fla.
Sin-gur pur-tând tot pă-ca-tul Să pot fi bi-ru-i-tor.
Pân' oi sim-ți că'mi a-du-ce Pa-ce în su-flet ier-tat.

Fă-ră de fast și o-no-ruri I-ni-mă, ies-le și stea
Spu-ne'mi cum Dom-nul în toa-te Plin de iu-bi-re'a lu-crat plâng
Spu-ne'mi po-ves-tea iu-bi-rii Nu te o-pri, chiar de plâng

Cân-tă cu în-ge-rii'n co-ruri Tan-dru și sfânt o-sa-na.
Pă-nă sim-ți 'voi în fap-te Pil-da ce'o am de ur-mat.
Vreau, de pe dru-mul sfin-ți-rii, Floa-re de cân-tec să'i strâng.

Spu-ne mi po-ves-tea iu-bi-rii, Scrie' o pe i-ni-ma mea
Spu-ne'mi cum El, Îm-pă-ra-tul, Tre-ce pus-tiu ar-ză-tor,
Spu-ne'mi de jert-fa pe cru-ce, Spu-ne'mi cum El a'n-vi-at

Pă-nă ce zo-rii slu-ji-rii Tot po-ves-tind m'or a-fla.
Sin-gur pur-tând tot pă-ca-tul Să pot fi bi-ru-i-tor.
Pân' oi sim-ți că'mi a-du-ce Pa-ce în su-flet ier-tat.